

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 431 · CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,80 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,75 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 1,25 €
7. maj 2010.

SUROVO LICE UBICE

★ **DOK HOLIDEJ** ★

431

Frenk Larami

SUROVO LICE UBICE

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 431

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frank Laramy

CARNE'S RAIDERS

Recenzija i adaptacija

Milica Jovanov – Banić

Likovna obrada naslovne strane

Branislav Kerac

Ilustracija

Branislav Kerac

Branislav Perković

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 28. IV 2010.

Tržište: 7. V 2010.

CIP-Katalogizacija u publikaciji

Библиотека Матице српске, Нови Сад

82-31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija Draginčić. – 1972, br. 1 -. – Novi Sad: Marketprint, 1972-, -21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353-0000

COBISS. SR-ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o. Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy – CARNES'S RAIDERS

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Milica Jovanov – Banić

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Napustivši Kreg Krik Dok Holidej je stigao do male poštanske stanice u brdima gde je u očekivanju diližanse proveo čitav dan. Na sreću, vreme je skratio partijom pokera sa dvojicom nepoznatih, ali prilično iskusnih kockara. Igra je završena negde pre ponoći i osim što mu je pomogla da vreme brže prođe nije mu donela ništa naročito. Nije bilo dobitka, a ni gubitka pa je na spavanje otišao sa kratkim uzdahom i neizrečenim zaključkom da je dan konačno prošao. Ujutro se ukrcao na diližansu i stešnjen na neudobnom sedištu, u kolu proveo dobrih desetak sati. Ujutro je odustao od takvog putovanja i ponovo uzjahao Miga, svog snažnog vranca koji je prethodni dan kaskao vezan za kola. Posle kratkog razmišljanja odlučio se za Sonoru i krenuo u tom pravcu.

Jašući umerenim kasom prešao je nešto preko trideset milja. No, što je više odmicao u njega se sve više uvlačila slutnja da u vazduhu lebdi neko nedefinisano i podmuklo zlo. Naravno, on sam je bio spreman na sve, ne samo zbog uobičajene opreznosti koju mu je nametnulo životno

iskustvo, već i zbog očiglednih stvari koje je toga dana video.

Naime, u toku jutra naišao je na ranč kuću izrešetanu mecima, delimično izgorelu i napuštenu. Posle nekih sat vremena istraživanja, na osnovu rublja ostavljenog na konopcu zaključio je da je u kući živela žena sa mužem i detetom, tačnije rečeno jednim dečakom. Činjenica da je rublje ostavljeno nepokupljeno govorila je da su stanovnici napustili kuću iznenada i na brzinu.

Čim je krenuo sa ranča naišao je na trag konjanika, ali ga je napustio i malo istražio okolinu. No, nije mogao da utvrdi ništa pa je nastavio dalje. Nekoliko sati kasnije naišao je na dva sveža groba na ivici jedne čistine. Na humkama nije bilo ništa što bi ga moglo navesti na bilo kakav trag, mada je pretpostavio da su u pitanju dvoje stanovnika ranč kuće. Ko od njih, to zaista nije mogao da zna. Neko vreme bio je potpuno nepomičan u sedlu, a onda je malo jače natukao svoj crni „kalifornija” šešir na čelo i nastavio put, još više pritisnut crnim slutnjama.

Nešto kasnije pred smiraj sunca čuo je pucnje zapadno od pravca

kojim je jahao. Nastavio je dalje ne zaustavljajući se sve dok nije pala noć kada je na pogodnom mestu napravio logor, nešto pojeo i predahnuo. U toku noći probudio ga je jasan, poznat šum. Ustao je i oslušnuo: neko se približavao logoru sa desne strane teškim, umornim korakom. Onda se prilika pojavila pred njim pa ju je munjevito odmerio. U pitanju je bio teško ranjeni kauboj bez konja koji je obilno krvario. Čovek je posrćući prošao pored njega kao da ga ne vidi, a odmah zatim se srušio licem okrenutim ka zemlji. Kada mu je Holidej prišao, već je bio mrtav.

Pošto je sahranio neznanca i sačekao da svane, digao je logor i nastavio putem prema Sonori. Sunce je baš izlazilo kada je naišao na još jednu opustelu kuću razbijenih prozora i razvaljenih vrata, izrešetanu kuršumima. Pažljivo je obišao okolo, a onda sa suncem za leđima nastavio dalje osećajući da će mu se opasnost koja ga je poput zle slutnje pratila već dva dana kad tad sručiti na glavu. Dan je bio topao, skoro vreo i bez vetra, a kroz atmosferu zasićenu jarom čulo se samo zujanje mušica i kretanje poljskih miševa.

Dok je pažljivo osmatrao oko sebe, obraćajući pažnju na sve što bi se moglo smatrati kao predznak nečega što ga je moglo ugroziti. Podne je došlo i prošlo, a vrućina je postala skoro neizdržljiva. Naterao je konja bliže jednoj strani doline, tražeći

ali ne nalazeći hladovinu. Tek kada je stigao do dugačkog prevoja i iza njega otkrio malu, izduženu dolinu oivičenu gomilama stena i niskim rastinjem, poterao je konja u senku stena i lagano sjahao u nameri da se odmori. Baš u tom trenutku popodnevnu tišinu iznenada je narušio udaljeni topot konjskih kopita.

U treperavoj izmaglici popodnevne jare, Holidejevo oštro oko zapazilo je nejasne siluete nekolicine konjanika zbijenih u grupu. Ruka mu se mahinalno spustila na dršku kolta ukrašenu slonovačom. Sedeo je bez pokreta u očekivao šta će se desiti, u svakom trenu spreman da reaguje.

Ali to nije bilo potrebno. Konjanici su napravili širok luk i zašli iza brdskog prevoja na kraju doline. Shvativši da je trenutna opasnost prošla, on sa olakšanjem odahnu. Sećanje na izrešetane, poluizgorele kuće i dva usamljena groba bilo je još uvek tako živo da mu je bio potreban mali odmor.

Zato je oprezno zapalio malu vatru, pripremio kafu i zagrejao konzervu pasulja sa mesom. Dok je jeo njegov verni Mig prilično halapljivo je pasao po krugu omeđenom dužinom konopca. Posmatrajući snažnog ždrepcu, zapazio je da mu dlaka nije dovoljno sjajna što je značilo da mu je potreban odmor. Poslednje nedelje, a naročito protekla dva dana bili su vrlo naporni kako za konja tako i za gospodara.

Pošto je ugasio vatru, opružio se na ležaju koji je prethodno namestio i pokušao da zaspi. No, uprkos prijatnoj hladovini vrućina je i dalje bila nepodnošljiva, pa mu san nije dolazio na oči. Razmišljao je o gradu u koji se uputio, tačnije rečeno, o pismu koje je nosio za čoveka iz samog Sejdž Krika. Pomisao da će se u nekoj mirnoj provincijskoj varošici nekoliko dana potpuno opustiti i odmoriti pričinjavala mu je veliko zadovoljstvo.

Posle izvesnog vremena Holidej je ustao i vinuo se u sedlo. Sejdž Krik je bio na otprilike pola dana udaljenosti, ako je bilo tačno ono što mu je rekao vozač diližanse. Pošto je do mraka preostalo otprilike tri sata, odlučio je da ih iskoristi što bolje.

Pustivši vranca u umereni kas, izašao je iz hladovine i uputio se tragom grupe konjanika. Prošao je malenu dolinu i uputio se između niskih bregova gusto obraslih rastinjem. Nedavne obilne kiše uticale su na teren koji je, dokle god je pogled dopirao, izgledao poput zelenog tepiha. Usput je naišao na izvor među stenama, osvežio se i pustio Miga da se napije, a zatim krenuo dalje.

Kada se konačno zaustavio na vrhu jedne blage padine, rumena kugla sunca zalazila je za liniju horizonta. Pogledao je prizor ispred sebe: grad je bio uklješten u ravnoj dolini u potpunosti okruženoj malim, gotovo identičnim brdima. Zadovoljno je

klimnuo glavom i popustivši vođice, poterao ždrepcu niz padinu. Brzo se spustio u ravnicu obraslu gustom sočnom travom i petnaest minuta kasnije ujahao u glavnu ulicu.

Već posle nekoliko trenutaka sa zadovoljstvom zaključio da je bio u pravu kada je, posmatrajući sa brda, zaključio da se radi o privlačnom i zanimljivom gradiću. Naime, atmosfera na ulicama odavala je utisak dinamičnosti i napretka: trgovine i saluni bili su obojeni živim bojama, kuće okružene uređenim baštama i ograđene belim ogradama, čisti drveni trotoari sa obe strane ulice, jasni natpisi, priča, smeh...

Postepeno zatežući uzde usporio je hod konja i pogledom potražio natpis koji je označavao firmu Morta Filda, sedlara i puškara za koga je nosio pismo od Mortovog brata Ambroza. Njega je Dok poznavao gotovo desetak godina. Nedavno ga je sreo na poštanskoj stanici i veoma mu se obradovao. Srdačno su se ispričali i prisetili se događaja iz davnih dana. Ambroz ga je tada zamolio da u prolazu svrati do Sejdž Krika i odnese poruku njegovom bratu. Bio je sasvim blizu centra kada je na levoj strani ugledao natpis koji se ljuljao na večernjem povetarcu. Zaustavio je Miga, vezao ga za privezište u blizini i u nekoliko koraka se našao pred radnjom. Pokucavši na vrata našao se licem u lice sa simpatičnim

krupnim čovekom koji je tiho gundajući, popravljao sedlo pred sobom.

– Mister Fild?

Čovek je podigao glavu. Sa ljubaznog lica Holideja je pogledao par inteligentnih očiju.

– Taj sam – rekao je ljubazno.

Holidej je izvadio pismo iz džepa i pružio mu ga.

– Vaš brat Ambroz me je zamolio da vam ovo predam.

Čovek se osmehnu i ispruži ruku. Kratko je preleteo pogledom oko sebe, nekoliko trenutaka se premišljao, a onda ipak izustio – Hm... moje oči u poslednje vreme nisu baš najbolje, došljače. Da li biste mi učinili uslugu i pročitali šta Ambroz piše?

Dok klimnu glavom, kratko odmeri tekst i počne da čita.

„Morte, donosilac ovog pisma je Dok Holidej, moj davnašnji dobar prijatelj koji će ti uz čašicu pića kojim ćeš ga, nadam se, ponuditi, reći da sam sasvim dobro i zdravo. Posao ide dobro što me posebno raduje. Prošle godine sam kupio odličnog priplodnog bika pa ću pokušati da „popravim” krdo. Ove godine je palo dosta kiše tako da je trava sočna i dobra za ispašu. Kao što iz ovog pisma vidiš, naučio sam da pišem. Ne verujem da si ti naučio pa i ne očekujem odgovor. Ali, možda će ti Holidej učiniti uslugu i napisati nešto umesto tebe. Vreme prolazi, Morte, a ti si i dalje tamo. Kada misliš da se

povučeš iz te udaljene rupe? Razmišli o svemu i budi pozdravljen. Tvoj brat Ambroz”.

Holidej je vratio pismo Mortu Fildu koji je ne trepćući buljio u njega.

– Kaže tako, ha? I on je lično napisao to pismo?

– Video sam da ga piše – potvrdio je Dok.

Mort Fild je zavrteo glavom kao da je tog časa prisustvovao stvaranju nekog čuda.

– Onda stvarno mogu da kažem da je postigao ono što se ja nisam nadao – procedio je, ponovo pogledao pismo, a onda ga savio i pažljivo stavio u džep. – Moram i ja početi da učim da čitam i pišem, mister – dodao je ozbiljno. Ambroz i ja smo to obećali jedan drugom i... kao što vidim, on je svoje obećanje ispunio – dodao je, odgurnuo sedlo u stranu i odložio veliku iglu na drveni sto.

– Vi ste tek stigli u grad? – upitao je brišući ruke o kecelju i lagano ustajući.

Dok kratko klimnu glavom.

– Onda vam ne bi škodilo da jednim pićem sperete prašinu iz grla, zar ne? Uzgred mogli bi malo da porazgovaramo, mister. Ionako sam hteo da prekinem sa radom jer je svetlost jako slaba. Hoćete li da pričekate dok ne zatvorim radnju?

– Naravno, mada nije potrebno da me čašćavate. Možemo porazgovarati i ovde.

– Ni govora! I sami znate da je razgovor uz čašicu mnogo prijatniji. Odmah ću biti gotov.

Mort Fild je užurbanim pokretima sklonio alat i zatvorio kapke na prozorima. Pošto je oprao ruke zagladio je retke pramenove kose i skinuo sako sa eksera na zidu. Zatim je stavio ključ u bravu i baš kada je hteo da zaključa vrata, žurno mu je prišla neka ženska prilika.

Pomalo iznenađena, obojica muškaraca su se istovremeno okrenula i Holidej se našao licem u lice sa jednom od najlepših žena koje je ikada video. Visoka i vitka, bila je odevena u tamnoplavu suknju i belu svilenu bluzu. Duga crna kosa bila joj je povezana na potiljku, smaragdno zelene oči oivičene dugim trepavicama, a blede nežno lice izuzetne lepote odatvalo je izraz krajnje zabrinutosti.

Prošlo je možda nekoliko sekundi pre nego što je Dok postao svestan da pilji u nju. Njen pogled je takođe, par trenutaka počivao na njemu pokazujući određeno, sasvim očigledno iznenađenje. Onda se nepoznata lepotica prenula i hitro okrenula prema Fildu.

– Mister, moram odmah da govorim sa vama – obratila mu se glasom koji je podrhtavao.

– Molim vas, madam.. – počeo je Fild učtivo – zaista vas molim da me izvinite jer upravo zatvaram i...

Mlada žena mu je prišla bliže i sasvim okrenula leđa Holideju. Iako

je snizila glas, on je ipak čuo kako je rekla – Mister Filde, ovo je vrlo važno. Nameravala sam da dođem pre zatvaranja, ali eto... Hoćete li mi pomoći, molim vas?

Mort Fild je zamišljeno promrmljao, a onda klimnuo glavom.

– Nećete imati ništa protiv, za trenutak?– upitao je Doka.

– Naravno da ne – odvratio je ovaj osećajući na sebi pogled mlade žene.

– Imam vremena na pretek.

Fild je žurno otvorio vrata i ušao unutra. Žena je ćutke ušla za njim i odlučno ih zatvorila, očigledno ne želeći svedoke svoga razgovora sa Mortom. Ipak, vrata nisu bila nikakva prepreka i kroz njih se lepo mogao čuti ceo razgovor.

– Potreban mi je revolver, mister Filde. I, molim vas, ne želim nikakvu raspravu oko toga. Vaš posao je da prodajete oružje, je li tako? Pa eto, hoću da kupim jedan revolver i za to plaćam bilo koju cenu.

– Čekajte malo, madam. Naravno da prodajem oružje i ne pitam mnogo zašto je ono ljudima potrebno. Čim ga neko kupuje, jasno je kao dan da je to iz određene nužde. Ali, ovo je nešto drugačije... Vi ste žena i... kako da kažem, vidi ste da ste vrlo uzrujani. Zato mislim da bi bilo bolje da o tome malo porazgovaramo.

– Ne! Ovaj prsten vredi više nego bilo koji revolver, mister Filde! Želim da napravim prostu trampu i mislim da će vam se posao zaista isplatiti.

Dakle, hoćemo li to uraditi? Ne bih želela da otežemo i...

Zastala je jer je Holidej otvorio vrata i ušao unutra. Iako je to uradio sasvim lagano, jedna daska u podu je zaškripala pa je mlada žena prekinula da priča i ljutito podigla glavu.

– Šta vi želite? – upitala je resko.

– Čuo sam šta ste rekli, madam. Nisam prisluškiavao, ali ste govorili prilično glasno. Dakle, možda bi ipak trebalo porazgovarati o toj vašoj kupovini. Revolver nije bezopasna naprava.

– A vi bi, možda, trebalo da gledate svoja posla – odvratila je lepotica prkosno. – Imam pravo da kupim šta hoću, zar ne? Znam da ne kršim zakon i to mi je dovoljno.

– Daleko od toga, madam – dobacio je Holidej ne obraćajući pažnju na njenu ogorčenost. – Revolver jeste običan komad gvožđa, ali i sprava kojom možete povrediti sebe i ostale, nekoga možda i ubiti.

– Molila bih vam da se ne mešate! – prasnula je ljutito, odmeravajući ga oštrim, moglo bi se reći gnevnim pogledom. Zatim joj se lice čudno zgrčilo, a na obrazima se pojavile suze. Počela je vidljivo da se trese tako da je izgledalo kako će svakog trenutka izgubiti kontrolu nad sobom.

Zato je Morti Fild odvratio umirujućim glasom – Mister Holidej je prijatelj moga brata, madam. Po njegovom izgledu i ponašanju možete zaključiti da nije od onih koji bespo-

moćnu i nezaštićenu ženu prepuštaju njenoj sudbini. Mislím da ste i o meni dovoljno čuli, to jest, da znate da sam jedan od onih kome možete pokloniti poverenje. A pošto vidim da vam se dogodilo nešto neprijatno... slobodno nam recite, madam. Možda vam nas dvojica možemo u nečemu pomoći.

Mlada žena ih je nekoliko trenutaka odmeravala, a onda počela da jeca. Bila je potpuno skrhana, a na licu joj se ocrtavao očajanje. Onda su počela da joj se tresu ramena i Dok je priskočio da je pridrži. Ljutito ga je pogledala i pokušala da mu se istrgne iz zagrljaja. No, on je stajao čvrst kao stena i posle kraćeg ćutanja oprezno joj se obratio odmerenim, gotovo prijateljskim glasom – Situacija možda i nije tako teška kao što mislite, madam.

Pogledi su im se ukrstili i ona je odjednom prestala da plače. Ugrizla se za donju usnu i duboko uzdahnula trudeći se da smiri i ponovo dođe k sebi.

– Nije mi preostalo da učinim ništa drugo nego ono što moram – procedila je jedva čujno.

U međuvremenu Fil joj je prineo stolicu pa je ćutke sela. Zatim je uzeo prsten sa tezge i pažljivo joj ga stavio na dlan. Pre nego što je uspela bilo šta da kaže, on je podigao ruku i rekao – Nemam nameru da od jedne žene uzmem stvar za koju sam uveren da joj je veoma dragocena.

Pretpostavljam da vam mnogo znači i da je u pitanju draga uspomena. A sada ću doneti malo brendija. Dobro će vam doći, verujte madam. Okrepiće vas, a možda ćete hteti sa nama i da razgovarate. Ako posle toga Holidej i ja zaključimo da nema načina da vas odvratimo od vaše namere ili vam pomognemo, imaćete vaš revolver.

Kada joj je pružio čašu mlada žena se kratko kolebala, a onda je prihvatila i odjednom sve ispila, vidljivo se stresavši jer joj je žestoko piće opalilo nepce i grlo.

– Hvala vam – rekla je Fildu nekoliko trenutaka kasnije pošto joj se rumenilo počelo vraćati na lice.

Dok je ćutke odmeravao. Bila je mlada žena zrele lepote, a po svežini njenog lica zaključio je da joj je negde oko dvadeset i pet, dvadeset i šest godina. U svemu je ostavljala utisak prefinjene, mada joj se po izgledu ruku moglo zaključiti da joj teški poslovi nisu strani.

– Možda bi bilo dobro da znamo vaše ime – rekao je Holidej.

– Ja sam Beti Metison, žena pokojnog Pola Metisona – odvratila je stegnuvši ruke u pesnice.

– Pokojnog? – ponovio je Fild iznenađeno. – Pa video sam ga u gradu pre nekoliko dana. Mislim... mislim da je to bilo prošle nedelje...

– On je sada mrtav – odvratila je Beti bezbojnim, monotonim glasom kao da su je napustila sva osećanja.

– Ali kako, madam? Izgledao je sasvim zdrav...

– I bio je zdrav, mister Filde. Svojim očima sam gledala kako ga mučki ubijaju i strašno mi je zbog toga. Jasno sam videla čoveka koji ga je ubio, a nešto kasnije prisustvovala i smrti svoga nećaka kada su došli ostali – dodala je ne uspevajući da kontroliše suze koje su joj nešteditice kvasile lice. – Oh, još i sada vidim to hladnokrvno lice, lice ubice – dodala je ogorčeno. – Proklet da je taj Tom Kern!

– Kern! – ponovio je Fild naglašavajući svako slovo. – Revolverš – požurio je da objasni susrevši Dokov upitni pogled. – Došao je u ovaj kraj i odmah pokazao ko je i šta je. Hladan i surov, jedan je od onih koji ubiju čoveka, a da ne trepnu.

– Ah, tako – promrmljao je Dok klimnuvši glavom. – Kada već sve to znate zašto niste otišli šerifu, misis Metison? Lično se svetiti ljudima takvog soja nije baš razumno.

– Šerifu?! – ponovila je mlada žena sa mešavinom nezadovoljstva i ogorčenosti. – Vi mora da ste novajlija u ovim krajevima, mister Holideje. Šerif Hori Silvester nije manje poročniji od pomenutog Toma Kerna. Mislim da ne grešim. Uostalom, tu je i mister Fild da potvrdi moje reči.

Holidej se okrenu prema simpatičnom Mortiju koji kratko klimnu glavom.

– Silvester nije baš anđeo, Holideje. O njemu kruže prilično ružne priče.

– Da, razumem... – rekao je Dok.

– Znači, situacija nije sjajna. A vi, mis Metison? Imate li prijatelja u gradu?

– Mislila sam da imam, mister Holideje – odgovorila je ona sada već prilično čvrstim, odlučnim glasom. – Dakle, ovde ima ljudi koji su s vremena na vreme dolazili da posete mog muža. Ponekada je on odlazio do njih, a ja sam mislila da je u pitanju dogon stoke, ili neki drugi sličan posao. Ta Polova odsustvovanja od kuće uvek su mu donosila korist, nekada i sasvim preteranu da je već odavno trebalo da posumnjam u ispravnost tih izleta.

Fild je zaustio da je prekine, ali mu je Holidej rukom dao znak da ćuti.

Podigavši pogled, Beti je rekla – Moj muž je bio bandit, mister Holideje. Konačno je istina o njemu postala toliko očigledna da se teško mogla ignorisati. Rekla sam mu da mi je sve jasno, počeli smo razgovor i tako... Uspela sam da uverim Pola da je njegova prošlost ružna i prljava sa čim se i sam složio. Posle toga mi je obećao da će promeniti način života i to obećanja se držao više od tri meseca. A onda, bilo je to pre nekoliko noći, Tom Kern je dojahao na ranč što je Pola učinilo nervoznim i nespokojnim. Kern ga je pozvao da izađe napolje i zatvorio mi vrata ispred nosa. Čula sam kratku i

glasnu raspravu, a onda je odjeknuo pucanj. Kada sam istrčala napolje zatekla sam Kerna sa revolverom koji mu se još dimio u ruci i Pola kako se grčevito drži za stomak, još uvek na nogama. Baš tada je iz kuće istrčao moj nećak koji je bio u poseti. Kern je skočio sa verande u dvorište, a iz mraka je izjahala grupa konjanika. Bila sam toliko zaprepašćena svim tim strašnim događajima da nisam ni bila svesna šta se događa. Kuršumi su doletali sa svih strana, nećak je kriknuo i već sledećeg časa sam videla kako posrće preko čistine. Baš kada sam stigla do njega neko je zapalio drveni krov verande bakljom natopljenom smolom, dok je drugi konjanik naleteo na mene i oborio me na zemlju. Dobila sam i udarac po glavi izgubila svest. Kada sam se probudila kuća je dogorevala, a nećak i muž su bili mrtvi.

Beti Metison je začutala, a Holidej je ustao i pomislio na prvu zapaljenu ranč kuću pored koje je prošao i dva groba na koje je kasnije naišao. No, i onda se čudio što su grobovi bili više od milju udaljeni od kuće.

Zato je oprezno upitao – Zašto ste njihova tela vukli onoliko daleko od mesta gde su poginuli, gospođo Metison?

Beti se iznenađeno trže, a obrazi joj pocrveneše.

– Da ih pokažem ljudima, eto zašto. Htela sam da donesem tela u grad i

svima pokažem kakava otrovna zmi-ja je Tom Kern.

– Zašto ste se u međuvremenu pre-domislili?

– Shvatila sam koliko je cela stvar beznadežna, mister Holideje. Pomislila sam na šerifa koji nije mnogo bolji i zaključila da od njega ne mogu očekivati neku pomoć. A postojao je još jedan razlog. Naime, htela sam nešto sama da preduzmem i shvatila kako bi bilo pametnije da u grad uđem sama i neprimećena. Dakle, sa određenim planom u glavi došla sam ovamo da potražim Eda Vudroua i Taja Pulena koji su često posećivali Pola. Mada sa mnom nisu imali nikakvog kontakta, imala sam utisak da su sa mojim suprugom bili u prijateljskim odnosima. Zato sam im ponudila novac, bolje reći, sve što smo nas dvoje do sada uštedeli.

Posmatrajući prsten koji je ona pokušala da trampiti za revolver, Dok dobaci – I oni su ga uzeli?

– Oh, da, uzeli su sve i rekli da će sa Kernom učiniti sve što bude moguće. To je bilo pre dva dana. Od tada sam Toma Kerna videla nekoliko puta kao što sam srela i njih, svaki put u pripitom stanju. Tek danas popodne sam prišla Edu Vudrou da ga pitam šta se deševa, a on mi se nasmejavao u lice i rekao da se trgnem iz sna. I Pulen je bio sa njim i neprestano se cerio. Tek tada sam shvatila kakva glupača sam ispala... Pulen i Vudrou

su Kernovi prijatelji ili ga se u određenom smislu plaše.

Holidej je sada imao mogo jasniju predstavu o položaju mlade žene i iskreno saosećao sa njom. No, šta je mogao da učini kako bi prelepa, zelenooka Beti zadovoljila svoju žeđ za osvetom?

– Taj revolver vam više neće biti potreban – kazao je naglašavajući svaku reč. – Želeo bih da odavde odete negde gde se možete na miru odmoriti, mis. Ovo prepustite meni, molim vas. Za sada još ne znam šta mogu da učinim, ali potrudicu se da vas ne razočaram.

Beti je lagano ustala i zbunjeno ga pogledala.

– Ali zašto? – zapitala je.

Dok slegnu ramenima.

– Nije važno. Recimo da verujem u solidarnost među ljudima – objasnio je. – A koliko novca ste im dali?

– Četiri stotine dolara, mister Holideje.

– Zaista? Za taj novac mogli ste iznajmiti prvoklasnog revolveraša koji bi zanatski solidno izvršio vašu osvetničku naredbu. Ali, ipak je bolje što to niste učinili. Jer, kada se lanac smrti pokrene nikada se ne zna gde se može zaustaviti – zaključio je, lagano odškrinuo vrata i zagledao se u noć.

Njegov Mig mirno je stajao na privezištu strpljivo čekajući da ga gospodar smesti u štalu i nahrani. Zastavši na trenutak, kratko je do-

bacio Fildu – Hoćete li se pobrinuti za mis Metison, prijatelju? Molim vas, pripazite da bude sklonjena u zavetrinu.

Ovaj kratko klimnu glavom.

– Hoću, ne brinite za to, mister Holideje. Ali, pre nego što izađete odavde tako kao zapeta puška, saslušajte me na trenutak. Moram da vam skrenem pažnju da ne znate u šta se uvaljujete. To je pokvarena i opasna banda koja...

Mort Fild je začutao jer na vratima više nije bilo nikoga. Trenutak kasnije na ulici je odjeknuo topot konja u trku. Požurio je na trotoar praćen mladom ženom i ispratio pogledom visokog vitkog čoveka na snažnom vrancu. Samo nekoliko trenutaka kasnije silueta konja i jahača utonula je u mrak.

– Pa, eto, madam, to je za sada sve. Nadam se da ćete biti dovoljno razumni da ostanete po strani i ne izlažete se opasnosti. Umešate li se, možete samo pogoršati situaciju. Da li ste obezbedili prenoćište u gradu?

– Jesam, gospodine Filde. Uzela sam sobu u pansionu.

– U redu. Otpratiću vas tamo i poručiti nešto za večeru. Posle toga bi bilo najbolje da se povučete u sobu i pokušate da se odmorite. Slažete li se?

Beti nije odgovorila. Još uvek je stajala zagledana u mrak, tamo gde je nestao Holidej. Zapitala kako bi njen život izgledao da je još kao de-

vojka srela čoveka poput njega. Pol Metison joj je zavrteo glavu svojim kavaljerskim ponašanjem, namešteno finim načinom govora i velikim ambicijama. No, čak i one večeri kada je prihvatila njegovu bračnu ponudu, negde u dubini duše postojala je određena rezerva kao i neizrečena sumnja u to da li je čovek koga je pristala da se uda zaista onaj pravi.

I dok je praćena Mortonom Fildom lagano išla prema hotelu, mahinalno je okrenula venčani prsten i jedva čujno uzdahnula.

II

Dok Holidej je odgurnuo leptir vrata, za trenutak zastao i preleteo pogledom prostoriju punu gostiju. Pažnju mu je privukla najbučnija grupa od oko desetak ljudi okupljenih u drugom kraju prostorije. Dvojica najglasnijih i najpijanijih tapšali su ostale po ramenima i glupo se cerali. Bili su to krupni, naoko snažni ljudi, tromi, grubih lica i nezgrapnih pokreta.

Dok je mirno ušao unutra i zauzeo mesto pored šanka odakle je mogao da motri bučnu grupu i u isto vreme drži na oku sve ostale goste. Barman mu je brzo doneo naručeno piće i vratio ostatak novca. U prvi mah je hteo da mu postavi nekoliko pitanja, ali se uzdržao. Biće dosta vremena za tako nešto, zaključio je, pogotovo

ako Fild bude zadržao mladu ženu u pozadini i van domašaja grube igre.

Nešto kasnije kada mu je se čovek sasvim približio brišući šank neposredno ispred njega, zaključio je da je vreme za akciju. Nije ništa znao o ovome gradu osim da je šerif čovek sumnjive reputacije i da neki čovek po imenu Tom Kern radi manje više ono što mu je volja.

– Tražim dvojicu ljudi, mister – rekao je tiho. – Jedan se zove Pulen, a drugi Vudrou. Zna li ih?

Čuvši imena, barmen je jedva primetno žmirnuo i promenio izraz lica.

– Da, znam ih, došljače – odvratio je kratko.

– Jesu li sada u salunu?

– Čujete li ovu galamu, mister? Samo pođite tamo i sigurno ćete ih pronaći.

Dok je klimnuo glavom i osetio kako ga obuzima bes. Jer, bilo je baš onako kako je pretpostavljao: banda lupeža je pravila nered uživajući u plodovima podle prevare koja je jednu očajnu i naivnu ženu lišila njenog novca. Ponovo je pogledao prema grupi nasilnika koji su se glupo cerekali, pljeskali jedan drugog po ramenu i otimali se oko flaše viskija koja je išla od ruke do ruke. Barmen mu je očima pokazao na dvojicu koja su se galameći gurkala i on shvati da su to banditi koje traži. Pažljivo ih je odmerio i zaključio da nisu opasniji od ostalih iz gomile.

– Hvala na obaveštenju – promrmljao je i ispio brendi. Zatim je lagano prišao grupi i zapitao namešteno bahatim glasom – Da li su ovde Pulen i Vudrou?

U tren oka galamdžije su prestale da se otimaju oko flaše viskija.

– Ko pita? – začuo se nečiji glas.

– Ja sam Džon Holidej i dolazim iz pokrajine River Plejt – obratio se Dok čoveku pored sebe odevenom u iznošeno kaubojsko odelo i rastom kao u kepeca.

Iz grupe se izdvojio mršavko oštrih, gotovo surovih crta lica.

– Šta želiš sa Edom Vudrouom? – zapitao je šuškvim glasom.

– Prešao sam dosta milja da bih razgovarao sa njim – odvratio je Dok. – Imamo dosta zajedničkih prijatelja u pokrajini River Plejt, a ja se u ovom gradu osećam nekako izgubljeno. Možda bi mi on pomogao da se malo snađem.

– Pokrajina Plejt? – visoki je odrično zavrteo glavom. – Ne, ne sećam se da tamo imam nekih prijatelja, Holideje. Možda bih se setio kada bi mi rekao neko ime ili putokaz...

Holidej je odgurnuo kepeca i dohvatio Vudroua za grudi. Za tren oka u ruci mu se stvorio revolver pa je munjevito pritisnuo otvor cevi na čovekov vrat. Istovremeno se povukao dva koraka nazad i naslonio leđima na šank. Zatim je Vudrou izvio ruku i primorao ga da mu okrene leđa.

– A sada mi reci gde je Pulen? – promrmljao je posle toga.

Ostali revolveraši su ostali bez pokreta. Pored toga, Holidej je primetio da su trojica nervozno pogledali prema čoveku koji je, slučajno ili namerno, stajao malo izdvojen od ostalih. Zato lagano okrenuo i mirno mu se obratio – U redu, mister, biće da si ti Pulen. Okreni se, pođi laganim korakom, otvori vrata i izađi napolje. Ako slučajno potrčiš, tvoj prijatelj će dobiti svoje.

Čovek je bio ružan i punačak, volovski debelog vrata. Nije reagovao na Holidejeve reči, niti je to učinio bilo ko drugi. Svuda je odjednom zavladała neprijatna tišina.

– Imaš deset sekundi da se odlučiš – dodao je Dok oštrije. – Posle toga počecu da pritiskam daleko jače.

Vudrou napravi pokret kao da će se okrenuti, ali ga je pritisak revolvera na vrat primorao da se umiri.

– Može se desiti da odeš u pakao, Holideje – procedi Pulen.

– Ako pođem tamo, siguran sam da ćete i vas dvojica sa mnom. Zato dobro razmisli pre nego što se odlučiš – dobacio je Dok, svestan da je nastupio odlučujući trenutak. Iako nije bio u zavidnoj poziciji, iz iskustva je znao da ne sme ni trenutak da se pokoleba. Zato je jasnim, ledenim glasom dobacio banditima – Džentlmeni, ko u ovakvim trenucima prvi učini nesmotren pokret, mrtav je. Zato dobro razmislite šta radite. Že-

lim sam Vudroua i Pulena koji su do sada pokazali da su sposobni samo da se hvataju u koštac sa ženama. Ako zbog toga hoćete da rizikujete život, samo napred!

Vudrou je nemo zinuo, a Pulen se namrštio. Pošto se Vudrou prvi pribrao, on ljutito prasnu – Prokletstvo! O kakvoj to ženi govoriš, Holideje? Šta sve ovo znači, do đavola?

– Došao sam da uzmem četiri stotine dolara, Pulene – rekao je Holidej. – A mislim da ću to lakše obaviti ako budemo napolju. Dajem vam poslednju šansu da izađete – dodao je zapinjući obarač revolvera tako da je smrtonosno metalno „klik” jezivo odjeknuo u grobnoj tišini.

Pulen je liznuo usne i nervozno se osvrnuo oko sebe. Od gostiju za šankom niko nije pokazao želju da se umeša. Svi su stajali bez pokreta ne remeteći tišinu.

U međuvremenu, Dok je stigao do vrata i naredio Vudrou da ih otvori. Kada ga je revolveraš poslušao, svoj kolt sa drškom od slonovače uperio je u Pulena. U tom trenutku, Vudrou je očigledno poverovao da mu je pružena šansa za beg, pa je što je brže mogao jurnuo napred. No, Holidej mu je spretno podmetnuo nogu i sapleo ga. Zatim je, kada se Pulen zgrčio nameravajući da se baci na njega, Dok je zgrabio Vudroua za košulju, jednim trzajem ga podigao na noge i svom snagom ga tresnuo o dovratak. Revolveraš je bolno zaur-

lao i prebledeo. Kada mu je Holidej prislonio cev revolvera na usta, čelo mu se orosilo hladnim znojem.

– Taje, za ime božije – obratio se Pulenu – učini kao što kaže! Vidiš da je lud!

Pulen je izašao u dvorište, a Holidej je gurnuo Vudroua za njim i obojicu ih zadržao na nišanu. Naravno, nije se ni potrudio da za sobom zatvori uska zadnja vrata kroz koja su izašli. Pokretom ruke obojici bandita je dao znak da pođu dalje prema sporednoj ulici koja se pružala pored saluna, pazeći pritom da obojica budu obasjana svetlošću dok se on držao polutame. Iza sebe je čuo bat koraka po drvenom podu i video da je svetli otvor vrata ispunila nečija tamna silueta. No, izgleda da se nepoznati u poslednjem trenutku predomislio jer se, shvativši da je jasno vidljiv na svetlosti, hitro povukao unutra.

Holidej je svoje taoce priterao do ograde, naredio im da se tu zaustave i isprazne džepove. Vudrou je odmah poslušao i psujući sebi u bradu izvadio svežanj izgužvanih novčanica. Dok je jedva primetno klimnuo glavom, odgurnuo ga sasvim do ograde i okrenuo se prema Pulenu. Ovaj se još uvek kolebao šta da uradi, ali su mu pogled na Holidejevo „kamenito“ lice i cev kolta govorili da se ovaj neznamac ne šali.

– Mister, želim samo udovičin novac – procedio je Džordžijanac hladno. – Kasnije će se već neko drugi

razračunati sa ubicom njenog muža, Tomom Kernom. No, to je nešto drugo i uopšte me se ne tiče. Dakle, ispraznite džepove pa da se rastanemo.

Pulen je izvadio smotuljak novčanica iz gornjeg džepa i bacio ih na zemlju.

– Sagni se i pokupi ih, skitnice – odvratio je zlobno se iskezivši.

Naravno, Dok nije naseo na prevaru. Znajući šta Pulen ima na umu, hitro ga je privukao k sebi i svom snagom mu zario cev revolvera u stomak. Kada se bandit stenjući savio, pištoljem ga je snažno lupio po glavi tako da se ovaj bez glasa srušio na zemlju.

Onda je Holidej dao znak drugom banditu koji je hitro pokupio novac i pružio mu ga bez reči.

– U redu – kazao je kratko. – Ostani ovde pet minuta, mister. Ako se mrdneš, znam da sam ja možda u blizini i da ti mogu prosvirati lobanju. A kada se tvoj prijatelj probudi, reci mu da misis Metison ostavi na miru. Isto važi i za tebe.

Dok je Vudrou nemo zurio u njega, Dok se tiho povukao u mrak, a onda se sporednim ulicama uputio ka drugom kraju grada.

* * *

Mršav čovek niskog rasta nagnuo se napred i dva puta lupio Vudroua šakom po licu. Bandit nije ni mrdnuo iako mu je tanak mlaz krvi potekao

iz razbijene usne. To nije bilo ništa čudno: ni Vudrou niti bilo ko od posmatrača nije smeo da se suprotstavi ili dobaci neku primdbu ljutitom Tomu Kernu.

Dopustili ste da jedan čovek, jedan nalickani probisvet dođe i sredi vas kao da ste đaćići! – urlao je čovečuljak okrenuvši se oko sebe i streljajući pogledom ostale.

Taj Pulen nije bio prisutan jer mu se gradski lekar upravo previjao povredu glave.

– Niko, ama baš niko nije ni prstom mrdnuo da ga onemogući! – nastavio je Kern besno. – Da li je to tačno?

Niko nije odgovorio i u salunu je vladala mrtva tišina. U stvari, osim Kernove bande u salunu više nije bilo nikoga. Svi gosti su se gotovo neprimetno povukli, a pre nekoliko minuta sam Kern je naredio barmenu da ostavi šank i izađe. Onda je za trenutak šerif Hori Silvester zavirio unutra, ali je samo klimnuo glavom i nastavio redovan obilazak grada, prepuštajući Kernu „brigu” o Doku Holideju.

– Imali smo grad u šaci – nastavi vođa bandita škrgućući zubima.

– Bolje reći, imali smo na tanjiru ponuđenu celu oblast. Postoji samo jedan put u grad i put iz grada, ukoliko se ne bi našla neka budala koja bi po ovom vremenu pokušala da pređe preko planine. Hm... sve je bilo sređeno i zrelo za branje plodova. A šta se desilo? – povikao je i dao znak

Vudrou da mu sipa piće. Kada je ovaj to učinio, uzeo je gutljaj i zamišljeno se zagledao u ravnu ploču šanka.

– Ispostavilo se da unajmio gomilu budala koji su, uz to, još i kukavice od glave do pete! Jedan jedini čovek, neznanac i skitnica bez vrednosti pojavio se odnekud i minirao ceo posao – dodao je, besno odmerio svoje plaćenike i hitnuo čašu prema šanku. – Nađite Holideja! – zaurao je. – Uklonite ga! Svršite sa njim u roku od jednog časa! Hajde... odlazite! – vikao je prišavši ljudima i gurajući ih prema izlazu iz saluna. U jednom trenutku nesavladivog besa zgrabio je flašu sa viskijem i zavitlao je iznad Vudrouove glave.

Bandit je uplašeno huknuo i odskočio u stranu. Kern mu je hitro prišao, izvadio kolt iz futrole i nekoliko puta udario bandita koji se bez reči srušio na pod. Videvši šta se desilo, ostali su munjevito pohrlili prema izlazu. Kada su svi izašli, nagnuo se nad svog okrvavljenog čoveka. – Ede, ustani i nađi Holideja – procedio je. – Hajde, požuri! – dodao je, pomogao pomalo zbunjenom banditu da ustane i gurnuo ga prema vratima. Ošamućeni i izubijani Vudrou je teturajući se pošao, udario u nekoliko stolova i jedva pogodivši leptir vrata konačno izašao na trem.

Kern je prišao šanku i ispod tezge izvadio novu bocu viskija. Nestrpljivo ju je otvorio i potegao nekoliko

„dobrih” gutljaja, a onda i sam izašao iz saluna.

Šerif Hori Silvester koji je sve posmatrao iz prikrajka krenuo mu je u susret. Tom Kern ga je značajno odmerio i dobacio hrapavim glasom – Hm... čini mi se da ćemo ovaj put morati da prolijemo malo krvi. Prošlo je prilično vremena od kada se to desilo poslednji put. Građani mogu doći na luckastu ideju da je najgore prošlo i da sada mogu nekažnjeno da naz izazivaju.

Silvester odlučno odmahnu glavom.

– Kako ja vidim stvari, nikom tako nešto ne pada na pamet, Tome.

– To što ti vidiš je sasvim drugačije od onoga što ja vidim. Nego, znaš li tog Holideja?

– Ne. Nikada nisam čuo za njega.

– Nisi? Čudno. U tvom pozivu čovek mora biti bolje informisan.

– Zašto? Zar je trebalo da ga znam? Možda je neki poznat tip...?

– Nije važno. Jesi li ga proverio?

– Naravno da sam ga prverio, Tome. Čim je dojahao u grad posetio je starog Morta Filda, a onda se pojavio u salunu.

– Fild... tako dakle – ponovio je vođa bandita ledeno.

– Mort Fild je jedan od najomiljenijih ljudi u gradu – požurio je da objasni Silvester. – Osim toga, on je star čovek i ne može nikome pricinuti mnogo zla.

– Misliš? A ja kažem suprotno. Taj može naškoditi više nego što misliš. On ume da razmišlja, kuje planove i da govori, a to je često mnogo opasnije nego baratanje pesnicama i revolverom. Prema tome, još noćas se moraš pobrinuti za njega. Još noćas!

Silvester je u trenutku prebledeo. Nije se plašio Morta Filda i nije sumnjao da starog gavrana može lako ukloniti sa puta. No, ljudi su već počeli da pričaju šta je Holidej, jedan nepoznati došljak učinio te večeri. Naravno, neki su znali da je pre dolaska u salun neobični stranac posetio Filda. Čak je čuo priče da je te večeri i Beti Metison bila u Fidovoj saračnici i da je posle toga stari otpratio do pansiona gde je uzela sobu.

Ipak, morao je da izrazi svoju sumnju.

– Sto mu muka, Tome – rekao je – ako si prinuđen da starog Morta ukloniš s puta, znaj da će mnogi ljudi početi da...

Kern je prišao korak bliže i odjednom mu se u ruci stvorio revolver. Oči su mu sjale kao užareno ugljevlje, a lice dobilo ludački izraz. Silvester je uplašeno ustuknuo i ispružio ruku kao da želi da ga zadrži na odgovarajućem rastojanju.

– U redu, u redu, Tome – kazao je žurno. – Kako god ti kažeš...

– Noćas, Hori, još noćas. Sutra ujutro jedan od vas dvojice biće mrtav. Ako ne on, onda ćeš to biti ti – rekao

je bandit hladno, okrenuo se i bez reči udaljio.

Posmatrajući ga kako odlazi, šerif je osetio neodoljivu želju da potegne revolver i ubije ga. Ali nije imao dovoljno samopouzdanja čak ni tada kada je gledao Kernu u leđa. Suviše je slušao o njegovoj veštini baratanja revolverom i nije želeo da iskušava sreću. Zato je odoleo trenutnom iskušenju i pošao svojim putem. A taj put ga je vodio ka ubistvu jednog starog čoveka, protiv koga on lično nije imao ništa.

III

Pošto je u pansion u kome je odsela Beti poslao pun pansion hrane, Mort Fild je večerao u malom restoranu u glavnoj ulici. Zatim je, kao i obično, ispio „svoje” dve flaše pića u salunu, a zatim se vratio u trgovinu da sačeka vesti od Holideja.

Neko vreme je nepomično sedeo, a onda uzeo sedlo i nastavio da šije, više iz dosade nego iz potrebe. Dok je tako lagano i mirno radio, osetio je da je konačno došao trenutak da se nešto preduzme protiv Kerna i njegovih bandita. No, na pamet mu nije palo šta bi to trebalo preduzeti ili kako bi se tim preduzimanjem ostvario neki efekat. Jer, nasilje je već doseglo kritičnu tačku, Kern se osilio i on je svakoga dana uveravao sebe da će se jednoga dana naći neko ko će pokazati tom tipu

dati ono što je zaslužio i staviti ga na pravo mesto.

Glasno je uzdahnio pomislivši na šerifa Silvestera koji za godinu dana svog šerifovanja u gradu nije učinio gotovo ništa da zavede red i popravi situaciju. Naime, čuvar zakona je prepustio Kernu gotovo sve važnije stvari, a on uglavnom hapsio pijance, sprečavao tuče i švrljao po gradu ispijajući pića po salunima.

Sve je to bilo veoma neprijatno, pomisli Fild. Istinski neprijatno. No, Kern i Silvester nisu, bar otvoreno, radili ništa protivzakonito. Naravno, svi su slutili šta se „valja iza brda”, ali niko nije smeo da govori bez dokaza. Ipak, priča Beti Metison predstavljala je zaprepašćujuće otkrovenje o Kernovim nezajažljivim ambicijama. Činjenica da je njen muž bio član bande nije ga iznenadila, jer nikada nije cenio tog površnog i veoma labilnog momka. I pored svega što je saznao, verovao je da se stvari mogu popraviti jer je u gradu bilo dovoljno poštenih, hrabrih i časnih ljudi koji bi udruženim snagama mogli da izađu na kraj sa huljom kao što je Kern, ali tek po cenu krvavog obračuna u koji, za sada, niko nije želeo da se umeša.

Posle pola sata osetio je kako mu prsti trnu i odložio iglu i konac. Proteglio je ruke i sa setom se osmehnuo. Godine su učinile svoje, zaključio je tužno. Bliži se vreme kada će morati da se povuče. Lagano je ustao i kroz

trgovinu prošao do stambenog dela kuće, založio okruglastu trbušastu peć i stavio lonče za kafu. Voda je brzo provrila, pa je već nekoliko trenutaka kasnije sedeo na ivici kreveta i uživao u mirisu toplog napitka. Uzeo je jedan gutljaj i u tom času začuo u dvorištu neki šum nalik na grebanje. Uprkos godinama odlično je čuo, u to je bio sasvim siguran. Ostavio je kafu na noćni stočić, došao na prstima do zadnjih vrata i naslonio uvo na zid. Međutim, u dvorištu je vladala tišina remećena samo tihim šumom vetra kroz bokore cveća. Posle pet minuta mirovanja Mort je uklonio zasun na zadnjim vratima i slobodno ih otvorio. Napolju je bilo tako tamno da mu je trebalo nekoliko trenutaka da razabere liniju žbunja pored ograde i ogradu iza njega. Neko vreme je nepomično zurio u tamu, a onda lagano uhvatio za vrata nameravajući da ih zatvori. Istoga trena Hori Silvester je grunuo na njih ramenom i odbacio ga u unutrašnjost sobe. Stari sedlar je odleteo na pod uz prigušen jauk, dok je šerif sa revolverom u ruci zatvorio vrata za sobom i gurnuo zasun u ležište.

– U redu, ustaj i pazi kako se ponašaš, Filde – dobacio je starom koji je pokušavao da ustane. – Došao sam da malo pročaskam sa tobom i bilo bi najbolje ako budeš iskren i daš mi tačne odgovore.

Mort otrese prašinu sa košulje.

– Šta ovo znači, Silvestere? Nije mi jasno šta želiš od mene? Nisi valjda došao da opljačkaš jednog straca? Zar nema dovoljno plena u gradu?

Šerif se osvrnuo oko sebe želeći da proveriti da li je zaključak koji je već prethodno doneo tačan, to jest, da li je stari zaista sam.

– Šta želiš, do vraga? – ponovio je Fild nestrpljivo.

Čovek sa zvezdom preteći zamahnu revolverom.

– Pitanja ću postavljati ja, stari. I još jednom te opominjem, pazi kako razgovaraš sa mnom! A sada mi reci kakve veze imate ti i Holidej?

– Ko?

– Onaj došljak, skitnica koji je dojahao baš pred zalazak sunca i uputio se pravo u tvoju radnju. Nemoj pokušati da me lažeš jer nisam raspoložen za tako nešto.

Mort mirno slegnu ramenima.

– I sam znaš da mnogo njih dolazi u moju radnju, Silvestere. Neki žele da im popravim sedla, neki opet da kupe nova, treći traže uzde, četvrti bisage ili nešto treće... Da, ponekad se neko interesuje i za revolver.

– Znam sve o tvojim prljavim poslovima, Filde – procedio je šerif besno. Uh, uvek je isto sa ovim senilnim, izlapelim starcima, zaključio je i nervozno se nakašljao.

Za to vreme, Mort je prišao peći i nasuo kafu u šolju.

– Holidej se u tvoj radnji zadržao dosta dugo, mister! – grmnuo je Sil-

vester. – A onda ste izašli zajedno, zar ne? Video vas je jedan moj prijatelj čiji je posao da prati svako novo lice koje stiže u grad. Prema tome, on nije običan kupac koji je svratio u radnju da nešto kupi.

Mort Fild se osmehnu.

– Silvestere, mislim da si postao nervozan i vidiš one stvari koje ne postoje. Ali, ako će ti to na neki način pomoći, onda ti kažem da me je Holidej video kako radim i da je došao da pita gde se u gradu može prenoćiti i gde bi mogao provesti vreme do sutra ujutro.

Šerif se cinično iskezi.

– To je glupa laž! A šta je sa Metisonovom ženom?

– Šta je sa njom? – ponovi stari tobože se čudeći, shvatajući da njegova laž svakog trenutka može biti otkrivena.

Silvester začkilji.

– Došla je žurno do tvoje trgovine, nešto ste razgovarali, a onda je ušla unutra. Malo kasnije pridružio vam se i Holidej. Kada ste posle izašli napolje, ona je pošla sa tobom, a Holidej se uputio u salun. Ništa od svega toga ne bi me mnogo brinulo, Filde, ali ono što se posle toga desilo nije nimalo naivno.

– A šta se desilo posle? – zapitao je stari.

– Pa... to da je Holidej napao Pule na i Vudroua, silom ih izveo iz saluna i opljačkao ih.

– Zar je to stvarno učinio? – začudio se Mort, nesposoban da prikrije oduševljenje u glasu.

– Da, mister, baš to je učinio, a zatim nestao u mraku. No, prethodno je rekao da radi za Metisonovu ženu koja je pre toga bila kod tebe i sa kojom ste obojica razgovarali.

Silvester se lagano udaljio od vrata, a Mort je još čvršće stisnuo šolju koju je držao u ruci. Žalio je što se kafa ohladila i što u slučaju nevolje neće moći da je baci šerifu u lice. Osećao je u sebi sve veću napetost, ali ne i strah. Jer, šerif je pripadao onoj vrsti ljudi koja ga, uprkos svom nasilničkom ponašanju, nikada nije zabrinjavala, plašila, niti mu zadavala glavobolje.

– Znaš šta, stari – dobacio je šerif sumnjičavo. – Najtačnije će biti da je Holidej pristao da reši nezgode one lepotice, a da si ti u tome pripomogao. Znaš li gde te to stavlja u odnosu na ovaj grad?

– Gde, Silvestere?

Šerif ga je uhvatio za košulju i pokušao da ga privuče k sebi. Stari nije oklevao nego mu pljusnuo kafu iz šolje u lice. To je Silvestera omelo samo za trenutak, a odmah zatim ponovo je ispružio ruke u nameri da dograbi starog sedlara. Ali, Fild je ovoga trenutka dograbio lonac sa peći i sa iznenađujućom spretnošću hitnuo vruću vodu na šerifa. Lonac je „dohvatio” Silvestera po glavi i udarac, ma koliko slab, naterao ga

je da ustukne. Mort Fild je iskoristio taj trenutak i jurnuo prema vratima zastrtim zavesom koja su vodila u radnju. Izbezumljen zbog otpora, šerif je pritisnuo okidač i opalio. Metak je pogodio Morta u grudi i stari zanatlija je bio odbačen napred takvom snagom da je proleteo napred u hodnik, otkinuo zavesu za koju se uhvatio i u padu je povukao za sobom. Kada je pao na pod zavesa ga je prekrila i više se nije pomakao.

Ljutito gundajući sebi u bradu, Silvester ga je uhvatio za noge i dovukao ga u krug osvetljen svetlošću petrolejke. Ali kada ga je okrenuo na leđa i video krvavu mrlju na prsima, znao je da je stari mrtav. Izenađeno je ustuknuo spreman da nagne u bekstvo, ali je tada primetio da iz džepa Mortove košulje viri komad papira. Sagnuo se izvukao papir i na brzinu ga pročitao.

Završivši čitanje, slabo se osmehnuo, stavio Ambrozovo pismo u džep i laganim, opreznim korakom izašao na zadnja vrata. Zastao je nervozno se osvrćući po dvorištu i strahujući da je neko tu, odnosno, da bi mogao čuti pucanj. Uverivši se da je sve oko njega tiho, brzo je došao do ograde i hitro je preskočio. Tu je ponovo zastao i sačekao nekoliko trenutaka kako bi se uverio da je ostao nezapažen, odnosno, da se niko nije pojavio da proveriti razlog pucnjave.

Zatim se bez reči udaljio brušići sa čela krupne graške znoja.

* * *

Čim je izašao iz saluna, Dok je požurio do štale. Našao je Miga kako zadovoljno gricka seno u ograđenom prostoru, zajedno sa još dva druga konja. Zatim je probudio štalara i zatražio svoje sedlo. Dva sata odmora delovala su na vernu životinju koji je sada izgledala mnogo svežije. Zaključio je da je to dovoljno za odlazak iz grada, a posle će već negde stati i još se odmoriti.

Uzevši konja za uzde poveo ga je uzanom ulicom iza Fildovog dućana i tu ga ostavio na kratko, a on sam se uputio ka pansionu. U kratkom razgovoru sa portirom saznao je da je Beti Metison u sobi broj 14 koja se nalazi na spratu. Brzo se popeo uz stepenice i diskretno zakucao na vrata.

– Ko je? – čuo se ženski zabrinut glas.

– Doneo sam vam vaš novac, misis Metison.

Čuo je kako se ključ u bravi okrenuo, a zatim su se vrata lagano odškrinula. Beti Metison bila je obučena, a njena neraspakovana torba stajala je na krevetu. Holidej joj je pružio novac i svoj gest propratio rečima – Ne znam koliko tu tačno ima, ali sam im pokupio sve što su imali.

Beti je uzela novac, ali nije ni pokušala da ga prebroji. Pogledala ga je pravo u oči i, pomalo zbunjena njegovim prisustvom, tiho odvratila

– Novac nije jedina stvar od vrednosti, mister.

– U sadašnjem trenutku ovo je bilo najviše što se moglo učiniti, mis Metison. Napravio sam popriličnu gužvu u gradu i očekujem da bi noćas moglo da bude neprilika. Mislim da bi bilo bolje ako biste mogli da spavate na nekom drugom mestu.

Beti začuđeno nabra obrve.

– Šta rekoste da ste učinili, mister Holideje?

– Imao sam mali razgovor sa onim vašim poznanicima. Nismo se baš najbolje razumeli, pa na početku nisu prihvatili savet u vezi vašeg novca. Ipak su na kraju morali da se slože. Ali to sada i nije važno. Vidim da su vam stvari spakovane pa bi mogli da krenemo.

Mlada žena ustuknu. Bilo je očigledno da se dvoumila, nesigurna u sebe i čoveka koga je tek nedavno upoznala. Naravno, to kolebanje bilo je normalno s obzirom na nedavna iskustva, ali je poverenje prema visokom strancu koji je bio izuzetno ućtiv i, što se nje tiče, veoma preduzimljiv, ipak preovladalo.

– Ali... gde bih mogla da odem? – zapitala je mnogo mirnije.

– Zar nemate poznanika u gradu kod kojih bi mogli da se smestite?

– Ne. Mi smo živeli van grada i naši kontakti sa ljudima ovde bili su vrlo ograničeni.

– Pa dobro... – naći ćemo već neko mesto – odvratio je. – U ovom mo-

mentu najvažnije je da ne gubimo vreme, osim ako ne želite da ovamo upadne banda revolveraša u potrazi za mnom. Oni znaju da sam nastupio u vaše ime, pa stoga ni sami niste sigurni.

Beti ga je i dalje gledala začuđeno, pomalo skupljenih obrva. A onda je, kada se Dok okrenuo i pošao, žurno prišla krevetu i uzela svoju putnu torbu. Na vratima joj je on uzeo torbu iz ruke i čutke je poveo hodnikom, pa dole niz stepenice. Međutim, ovaj put nije pošao prema glavnom ulazu, već prema sporednim vratima sa druge strane pansionske zgrade. Dok je sa vrata proveravao da u dvorištu nije postavljena neka zaseda, osetio je njeno prisustvo i prijatan miris interesantnog, zanosnog parfema zagolicao mu je nozdrve.

– Mislim da će sve biti u redu – kazao je tiho. – Naravno, samo pod uslovom da radite ono što vam budem rekao.

– Dobro, samo... ni sama ne znam kuda idemo. Ne mogu sa vama tek tako poći u noć. Ja sam udata žena, odnosno, to sam donedavno bila...

– Što se toga tiče ne treba ništa da brinete, madam – odvratio je Dok vodeći je preko dvorišta. Kada su stigli do sporedne ulice, Mig je radosno frknuo u znak dobrodošlice. Holidej ga je nežno potapšao po vratu, privezao njenu torbu za sedlo i upitao – Imate li konja, mis Metison?

– Da – odvratila je pokušavajući da razazna obrise njegovog lica u tami. – Moj konj je u gradskoj štali.

– Vi ste ga ostavili tamo?

– Da.

– Onda sačekajte trenutak – Dobačio je i žurno se udaljio. Posle svega nekoliko minuta vratio se vodeći sa sobom njenog konja. Bio je zadovoljan što je u pitanju snažna i jaka životinja, očigledno sposobna za put koji im je predstojao. Pošto je proverio da li je kolan dobro zategnut, rekao joj je da uzjaše i bio zadivljen lakoćom sa kojom je to učinila.

– Tu ćete biti bezbedni, mis Metison. Sve je tamno i niko vas ne može videti. Ako bi kojim slučajem neko naišao, samo se privucite bliže ogradi. Mesta za prolaz ima, a ja neću dugo.

– A gde ćete vi sada? – zapitala je. – I šta ste naumili?

– Hoću da se vratim do Filda, kažem mu šta se desilo i šta ćemo učiniti. Treba da ga obavestimo o događajima jer će on biti naša veza sa gradom. Neću dugo – dodao je i izgubio se u tami pre nego što je Beti uspela bilo šta da kaže.

Zato se samo promiseškljila u sedlu i nastavila da osluškuje zvukove noći. U gradu je bilo tiho pa joj se u jednom trenutku učinilo da ulice i sve oko nje pripada njoj i Holideju. Osetila je da joj ta misao prija i trgla se tek kada je shvatila da takve misli nisu u redu prema uspomeni na

jednog čoveka. Istina da je u poslednje vreme osećala odbojnost prema Polu zbog njegovih slabosti, ali on je ipak bio njen muž...

Osetila je kako je peku suze i potražila maramicu. To nisu bile suze tuge i ojađenosti zbog Polovog preuranog odlaska, već neprijatnost zbog osećaja straha i napetosti koji su je ponovo obuzimali. Ipak, obrišala je oči i obećala sebi da će se smiriti. Onda je shvatila da su joj za to potrebni snaga i odlučnost Doka Holideja i zato je rešila da dopusti tom odlučnom i neobičnom čoveku da bar privremeno diktira dalji tok njenog života.

* * *

Stigavši blizu Mortove trgovine, Holidej je primetio da je unutrašnjost zgrade osvetljena, da u kući gori vatra i da su zadnja vrata otvorena. Lagano je prešao preko dvorišta, nekoliko trenutaka stajao pored ulaznih vrata, a pošto iznutra nije čuo nikakav šum, izvukao je revolver i ušao unutra. Letimično je obuhvatio prostoriju i odmah primetio mrlje od kafe na podu i lonac pored zida.

Odmah zatim neprijatno se lećnuo ugledavši čoveka opruženog na podu. Posle prvog šoka sagnuo se, pažljivo ga podigao i stavio na ležaj pored zida. Sklonio mu je nekoliko sedih pramenova sa čela i malo detaljnije ga pogledao. Naravno, brzo

je otkrio da je stari pogođen hicem u leđa, da je rana prostrelna i da je posle pogotka nastupila trenutna smrt.

Zatim se okrenuo oko sebe i na brzinu pretražio prostoriju. No, nije mogao da nađe ništa što bi odgovaralo identitetu ubice. Doduše, video je da se pre smrti Fild borio sa napadačem i to ga uopšte nije čudilo. Odmah posle toga primetio je da nema pisma koje je stari stavio u džep pantalona, još jednom ga pažljivo pretražio ali bez uspeha. Za trenutak je odložio kolt sa drškom od slonovače i glasno uzdahnuo. Sada mu Betine nevolje više nisu izgledale tako važne. Ovo što se desilo mnogo više ga je potreslo. Na neki način optuživao je sebe da je kriv za starog Morta. Da ga je pustio da gospođi Metison proda revolver i stvari krenu svojim tokom, možda bi stari sedlar još uvek bio živ.

Na žalost, simpatični stari Fild je bio mrtav i tu činjenicu ništa više nije moglo da promeni. Samo nekoliko trenutaka se dvoumio šta da preduzme, a onda se okrenuo i brzo se vratio tamo gde ga je Beti čekala.

– Vreme je da pođemo – rekao je kratko, ne želeći odmah da je opterećuje tužnom vesti o Mortovoj smrti.

– Ali kuda? – upita ona nespokojno. – Zar mi nećete reći kuda idemo?

– Za prvo vreme važno je samo da izađemo iz grada. Poznajete li dobro ovaj kraj, madam?

– Živim ovde već skoro osam godina.

– Onda pođimo prema gradu u kome ćemo naći nekog poštenog i saveznog šerifa. Krenućemo u tom pravcu čim izađemo iz grada – dodao je, kratko i snažno zategao uzde. No, pre nego što su izašli iz sporedne ulice na njenom kraju pojavila su se tri čoveka. Dok je zaustavio konja i pokazao Beti da priđe što bliže ogradi. Nadao se da nisu primećeni, ali već sledećeg trenutka, neki glas je doviknuo – Hej, vi tamo! Dođite ovamo, ali samo mirno!

Holidej se okrenuo i svom snagom pljesnuo po sapima Betinog konja.

– Napred, Beti... – šapnuo je. – Samo mirno i... što možete brže!

Konj je jurnuo napred kao metak. Iza sebe, Beti je začula pucanj i za tren se okrenula. Mada nije želela da ostavi Holideja da se bori za nju, znala je da bilo kakvo vraćanje uopšte ne bi imalo smisla.

Za to vreme Dok je izvadio revolver iz futrole i ispalio nekoliko metaka, želeći da bar za neko vreme zaustavi eventualne gonioce. Kada mu se učinilo da je Beti pružio dovoljno vremena za bekstvo iz grada, pustio je vođice svog konja i poterao ga u trk. No, pre nego što je uspeo da umačne, petorica su izašla iz tame i preprečila mu put. Ali, on je samo jače

mamuznuo Miga i hicem iz revolvera oborio najbližeg napadača. Trenutak kasnije, već je jahao glavnom ulicom približavajući se zgradi zatvora.

Na osvetljenom tremu sa pištoljem u ruci stajao je Hori Silvester i pucao prema njemu. Ni on nije oklevao: ispalio je hitac na čuvara zakona koji se munjevito bacio na zemlju i otkotrljao u stranu.

Izjahao je iz grada ubeđen da je ono što je ugledao u šerifovoj ruci bilo pismo koje je Ambroz Fild poslao svome bratu. Snažno je zagrizao usnu i konstatovao da je, najverovatnije, Hori Silvester osoba koja je izvršila mučko ubistvo sarog Morta.

IV

– Zna li neko mesto gde bismo mogli da odmorimo konje? – zapitao je Dok Beti Metison kada su posle nekih dvadesetak minuta usporili, poteravši konje u običan hod.

Ona klimnu glavom.

– Ima jedno zgodno mesto odmah tu ispred nas, mister Holideje. Sećam se da sam tuda jednom prolazila sa mužem. On je otkrio malu jarugu u podnožju ovih brežuljaka, odmah tu kada se skrene nadesno.

Holidej je pažljivo pogledao oko sebe. Mesečina je bila slaba, ali svetlost je ipak bilo tolika da se na nejednakoj površini linije brda oštrije istakne otvor nekog klanca ili uvale.

– Aha... mora biti da je to ono o čemu govorite. Istina, ne dopada mi se da u ovom trenutku skrećem suviše udesno, ali bih želeo da osiguram vašu bezbednost.

Poslednji deo izgovorene rečenice naterao je Beti da se okene i pogleda ga u oči. Slično se ponašao i u gradu kada je zastao i izložio se opasnosti da bi osigurao njeno bekstvo.

Dok je ona razmišljala o tome Holidej je malo odmakao napred i s vremena na vreme bi je upozorio na neku stenu, veći kamen ili oboreno stablo drveta. Posle desetak minuta ugledala je mali otvor poznate jaruge sa ravnom stenom na jednoj strani dok se na drugoj uzdizala visoka oštra stena koja je ličila na džinovsku iglu.

Jaruga se nalazila tačno ispred njih.

– Tamo napred – rekla mu je Beti. – Na početku je jako uzano, ali malo dalje jaruga se širi.

Dok klimnu glavom koncentrišući se na uzan prolaz, bolje reći, pažeći da se Mig ne povredi na oštre kvarcne stene koje su ga gotovo dodirivale. Kada su se posle nekog vremena konačno provukli i našli u nešto širem delu, sa olakšanjem su odahnuli.

– Ova jaruga će nam odlično poslužiti – rekao je Holidej brišući oznojeno čelo. – Mesto je izvanredno jer se iz prerije ne može videti ni usred dana, dok je put kojim smo

se popeli suviše tvrd da bi iza nas ostali bilo kakvi tragovi. Dakle, radi se o mestu na kome sasvim sigurno možemo biti mirni.

Mirni? Beti oseti kako je plavi neki čudan, prijatan talas i struji kroz svaki delić tela, sve do vrhova prstiju na rukama i nogama. Sve joj je to bilo tako čudno pa se zabrinuto upitala šta će se desiti... Odjednom je uhvatio strah: šta ako je u pitanju neka zla namera? Muž joj je bio mrtav, pa je zbog toga nekima izgledala kao lak plen. Nije li možda i sam Dok Holidej koji se svakog trena ponašao kao savršeni džetlmen, od početka imao takve namere? Odjednom joj je dah zastao u grlu kao da ju je neka snažna ruka stegla za vrat.

– Ima nešto što bi trebalo da znate – rekao je ozbiljno i Beti je morala da se ugrize za usnu da ne bi kriknula.

Da li će pokušati sa nekom jeftinom pričom ili će jednostavno upotrebiti silu, užasnuto se upitala.

– Mort Fild je mrtav – kazao je Dok začuđen načinom kojim ga je gledala, kao da se nečega plaši.

– Mrtav? – prošaputala je sa nevericom. – Ali kako, kada? Otkuda to znate?

– Kada sam vas na kratko ostavio u onoj sporednoj učionici, pošao sam da ga obavestim kuda idemo i kažem gde bi me u slučaju potrebe mogao potražiti. Našao sam ga kako nepo-

mično leži u sobi na podu. Ubijen je s leđa hicem iz revolvera.

– Ali... – počela je Beti, a onda zastala jer nije imala snage. Setila se kako joj je ljubazni stari čovek savetovao da se osloni na Holideja i dozvoli mu da na svoj način reši njen problem sa novcem. Onda ju je obuzeo težak osećaj gubitka kao da joj Mort Fild bio dragi, stari prijatelj.

– I još nešto – nastavio je Holidej. – Dok sam bežao iz grada, šerif Silvester je istrčao iz zatvorske zgrade i pripucao na mene. Zapazio sam da je kod njega isto ono pismo koje sam doneo Mortu od njegovog brata Ambroza. Dakle, ni najmanje ne sumnjam da je Silvester ubio Morta.

Beti odmah počne da vrti glavom, nesposobna da poveruje da se ta tragedija uopšte mogla dogoditi.

– Ali... zašto, mister Holideje?? Nisu valjda mislili da ih jedan stari čovek kao što je Fild može ugroziti?

– Znam samo ono što sam video, odnosno ono što sam siguran da se desilo. Vi ostanite ovde i odmorite se, a ja ću se vratiti u grad – rekao je.

– Vratićete se u grad? – ponovila je zapanjeno, ne mogavši da vidi nijedan razlog zbog kog bi se vraćali tamo odakle su jedva uspeli da pobegnu.

– Moram se vratiti – ponovio je.

– Zašto?

– Da se obračunam sa Silvesterom – odvratio je uzvukavši kolt.

– Zar? Nameravate da ga ubijete??
– Može se desiti da dođem i do toga.

– Ali...vi jedva da ste poznavali gospodina Filda. Kazali ste... da ste mu samo isporučili pismo.

– Tačno, ali njegov brat je moj davnashnji prijatelj koji me je u nekoliko mahova zadužio svojom dobrotom.

– A šta je sa onom drugom idejom, mister? Govorili ste o tome da potražimo nekog drugog šerifa koji bi se postarao da pravda bude zadovoljena. Šta ćemo sa tim?

– To će morati da pričeka. Može biti da ga nećemo pronaći na ovom putu, a ne sviđa mi se pomisao da bi hulja poput Silvestera mogla ostati nekažnjena.

Beti je posmatrala kako se sa lakom penje u sedlo osećajući kako je obuzima strah.

– A da i ja krenem sa vama? Možda bih vam mogla biti od koristi.

On odmahnu glavom i odvrati glasom koji nije trpeo prigovor.

– Ovo je posao za muškarca. Čekajte ovde i ništa ne brinite. Ako se slučajno ne vratim ni za nekoliko sati, vi pođite dalje sami i nađite nekog predstavnika vlasti ko bi bio voljan da vam pomogne.

Rekavši to, Dok je dodirnuo rukom obod šešira i lagano poterao konja nazad. Kada je na drugom kraju izašao iz jaruge, začuo je u blizini topot kopita. Zategao je vođice i oslušnuo

razabirajući po šumu da su konjanci već prošli pored jaruge i nastavili putem koji je vodio na jug, prema Sonori. Nije mogao da razabere koliko ih je, ali je bio siguran da ih je bilo više. Ali, to ga se sada nije mnogo ticalo. Jedino je pretpostavljao da šerif nije sa njima, odnosno da upkos svemu što se desilo, nije želeo da napusti grad..

Posle sat vremena jahanja tiho je ušao u glavnu ulicu i dojahao da zgrade zatvora u kojoj se još naziralo svetlo lampe. Ostavio je Miga u jednoj mračnoj uličici na samom izlazu, a ostatak puta prešao pešice.

Zastao je pored zida i za trenutak oslušnuo, ne bi li čuo šta se unutra dešava. Pošto nije čuo nikakav šum, nastavio je da se šunja prema sporednim vratima. No, pre nego što je stigao do ugla začuo je poznati glas

– Nadam se da će ga dovesti živog,

Začuo je neko cerekanje, a onda je i drugi glas koji nije poznavao.

– Mnogo ti je stalo da se dočepaš tog tipa, zar ne, Taje?

– Naravno da mi je stalo, Silvestere – odvratio je drugi. – Zar si i mogao da pomisliš kako ću ovaj ožiljak na glavi nositi celog života, a neću poželeti da mu se osvetim? Malo bi bilo i da ga živog oderem...

Holidej je nečujno nastavio prema zadnjim vratima i prislonio uvo na njih. Naime, morao je tačno da zna gde su se ova dvojica nalazila, da li

su stajali ili sedeli, da li su bili okrenuti prema vratima ili gledali u drugom pravcu. Moglo bi se reći da u kritičnim trenucima kao što je ovaj, čovek retko kada ima više od jedne šanse. Stoga je morao da poznaje svaku sitnicu.

Začuo je škripanje stolice, a zatim glasno zevanje. Kada je bolje oslušnuo razaznao je korake koji su se približavali ulazu, zakoračio je uz stepenice i pruži ruku do jabuke kvake koju je vrlo lagano okrenuo. Onda je čuo kako je jezičak glasno kliknuo, a zatim grunuo na vrata i uleteo u odaju.

Taj Pulen je bio skoro na vratima i već pružio ruku da dohvati kvaku. Sa duge strane, Hori Silvester sedeo u svojoj stolici stavivši ispružene noge na sto dok je pomalo izgužvano pismo ležalo između njegovih nogu.

Spazivši posetioca šerif je zaprepasćeno zinuo, a lice mu je prebledelo. Trgao se tako naglo da mu je šešir spao na pod. Što se Taja Pulena tiče, on je stegao šake u pesnice i ljutito kriknuo – Stoj, Pulene! – preduhitrio ga je Holidej. – Mirno i ruke gore! Samo jedan pokret i zaboraviću da sam došao zbog posla koji sa tobom nema nikakve veze!

Bandit je nekoliko puta bezglasno otvorio usta.

– Neka... neka mi nebo pomogne da se uzdržim, Holideje.

– Ako to sam ne urađuš niko ti neće pomoći, Pulene – rekao je i ne ispu-

štajući ga iz vida, došao do pisaćeg stola i oštro dobacio Silvesteru.

– Ustanite, mister!

Ovaj je spustio ruke na ivicu pisaćeg stola i čvrsto stegao ivicu. Iako je Holidej očekivao da ga posluša, on se nije pomerio iz stolice.

– Požuri, dođavola! – promrmeljao je Dok nervozno.

Silvester je konačno spustio noge i lagano se podigao škripavo dišući. U tom trenutku Taj Pulen je spustio rame naniže, ali se Dok blagovremeno okrenuo i uperio revolver u njega.

Zatečen, bandit je zastao u pola pokreta.

– Otkopčaj opasač i pusti ga da padne na pod! – naredio je hladno.

Pulen je otkopčao šnal opasača i za trenutak je zadržao u ruci.

– Jednoga dana prosviraću tu tvoju prokletu mešinu, Holideje.

Naravno, Dok se nije pokolebao.

– Odbaci revolver, mister.

Pulen je pustio da mu opasač padne na pod, dok je Holidej ispružio ruku i uzeo pismo Morta Filda sa stola. Tako je banditu pružio šansu koja mu je bila itekako potrebna.

Naravno, on je to jedva i dočekao. Bacio se na pod i izvukao revolver iz opasača. Još dok se kotrljao ispalio je jedan hitac, doduše neprecizan, ali dovoljno jasan da pokaže šta namerava.

Holidej je povukao oroz i kuršum je pogodio bandita u zglavak desne

ruke. Odmah potom, on je glasno jauknuo i ispustio revolver. Držeći levom rukom ranjenu šaku, sa naporem je uspeo da se dignu na kolena i lica iskrivljenog od bola sa mržnjom odmeri Holideja.

– Ti si budala – dobacio mu je Dok, a onda silom izvukao Silvestera sa njegovog mesta iza pisaćeg stola. Zatim je mahnuo pismom ispred šerifovog bledog lica i kratko se nakašljao. – Mister, vi ste ovo pismo uzeli iz džepa Morta Filda pošto ste ga prethodno ubili.

– Ne, pogrešno ste shvatili! – odvatio je čuvar zakona očajnički odmahnuvši glavom. – O tome nema ni govora!

– Zaista? Pa kako ste onda došli do ovog pisma?

Silvester je nekoliko puta glasno udahnuo i razrogačio oči od straha.

– Ja... našao sam ga. Dozvolite... evo objasniću šta se desilo.

– Saslušaću vas, ali budite kratki.

– Pa evo... Čuo sam pucnje i kada sam istrčao napolje da proverim šta se desilo, video sam nekoga da beži iz Mortove radnje. Verovatno neki lopov, pomislio sam i krenuo u poteru za njim. No, nisam uspeo da ga uhvatim, ali sam uzeo ovo pismo koje je on odbacio na polovini puta.

Holidej se preko volje osmehnuo krajičkom usana.

– Niste ništa bolji lažov nego šerif, Silvestere – dobacio je, a onda mu izvukao revolver iz opasača i bacio

ga na pisaći sto. Zveket gvožđa o drvenu dasku prigušio je slab metalni šum kvake na ulaznim vratima. No, iskusnom Doku nije promakao Pulenov pokret, to jest pokušaj da neprimetno otvori vrata. Shvatio je šta namerava, ali se nije potrudio da ga zaustavi. Opalio je jedan hitac koji je prozviždao banditu pored uha i još više ga podstakao da kao mahnit izjuri napolje. Dok je samo kratko pogledao za njim pustivši ga da pobegne.

Istoga trena začuo je škripu čizama po drvenom podu kancelarije. Munjevito se okrenuo i ugledao šerifa koji je uspeo da dohvati svoj revolver sa stola i uperi ga u njega. Odjeknuo je hitac koji je prozviždao pored Dokovog lica i on nije imao drugog izbora. Njegov kolt sa drškom od slonovače dva puta je zapraštao: oba hica pogodila su šerifa u grudi i odbacila ga na zid iza njega. Revolver mu je ispao iz ruke, ali je teturajući pošao napred, napravio dva, tri koraka, a onda se poput vreće bez glasa srušio na pod.

Dok je stavio u džep Fildovo pismo i bez žurbe izašao iz kancelarije. Okrenuo se za tren, a onda pohitao ka mestu na kome ga je čekao Mig. Prepoznavši mu korak, snažni vranac je zadovoljno zarzao i čim je na sebi osetio jahača, iz sve snage porjurio u noć.

Ubrzo su retko osvetljene ulice krada ostale daleko iza njega.

V

Od trenutka kada ju je Dok ostavio u skrovištu Beti nije ni oka sklopila. Ležala je ćutke okrenuta na stranu i komadom grančice šarala po tlu ispred sebe razmišljajući koliko je tužan i prazan bio njen dotadašnji život. Samo jad, razočarenja i trpljenje, zaključila je, počev od najmlađih dana. Kasnije, kada je stasala, zbog lepote je imala još više problema koje su izazivali nasrtljivi ljudi misleći da prema devojkama mogu da se ponašaju bez trunke poštovanja. Onda je ponovo pomislila na Pola i strašno se iznenadila shvativši da je sećanje na njega, odnosno na sam njegov lik, vrlo blede i maglovito. Kako je to moguće pitala se, u isto vreme sećajući se svake šare na haljini ili stolnjaku u kuhinji?

Ovih nekoliko dana za nju su bili pravi košmar i više od svega je čeznula za spavanjem. No, neprestano je mislila na Doka, nepoznatog čoveka koji se pojavio niotkuda, saslušao njenu muku i jedini joj konkretno pomogao. Bila mu je strašno zahvalna zbog pomoći, još uvek u nedoumici zbog čega sve to radi i zašto se izlaže opasnosti...

Iz misli ju je prenuo Dokov dolazak. Ne obrativši joj se nijednom reči, rasedlao je Miga i odneo sedlo na kraj čistine. Pošto je pažljivo odabrao mesto za spavanje, spustio je sedlo na zemlju i pažljivo ga ušuškao.

– Jeste li...? – počela je Beti kada se okrenuo prema njoj. No, reč joj je zastala grlu. Samo ga je pogledala znajući da je shvatio šta je htela da pita.

– Svršeno je – odvratio je kratko i ona primeti prizvuk umora u njegovom glasu. Ili je to možda bilo žaljenje?

– Znači, šerif je...

– Mrtav je, misis Metison. Pružio sam mu onoliko šanse koliko je zaslužio – rekao je, a onda se ispružio i naslonio glavu na sedlo.

U tami koja je oko njih vladala Beti nije videla da li su mu oči otvorene ili zatvorene. Ali, nastavila je da gleda u pravcu gde je ležao, željna da čuje njegovu reč i glas, bez obzira da li će to što kaže biti nešto sitno ili beznačajno.

– Mister Holideje? – pozvala ga je tiho.

Nije odmah odgovorio. Kada je htela da pokuša još jednom, promeškoltio se i odvratio sa prizvukom umora u glasu – Danas smo imali težak dan, a sutra će možda biti još napornije. Nemamo mnogo vremena za odmor i ne smemo uludo traćiti noć. Dakle, probudiću vas u četiri sata da bismo ujutru krenuli što ranije.

– Kuda nameravate da me vodite, mister Holideje? – zapitala je.

On čujno uzdahnu.

– Razmišljao sam o mogućnostima koje nam se pružaju u okolini. Zato nameravam da prođemo kroz Sejdž

Krik i nastavimo dalje za Sonoru. U nekom od gradova naći ćemo šerifa koji će biti dovoljno pouzdan da mu možete poveriti istragu za ubistvo vašeg muža. Uostalom, poznajem nekolicinu koji su izuzetno časni i poštteni ljudi i siguran sam da će prihvatiti posao.

– Koliko je Sonora daleko? – upitala ga je, željna da i dalje sluša njegov dubok, pomalo lenj glas čija je gotovo magična sigurnost polako prelazila na nju. Bilo je to tako neobično, ali istovremeno i tako stvarno!

– Nisam baš ubeđen da znam jer sam dobio nekoliko različitih odgovora. Ipak, većina njih mi je rekla da je grad od Sejdž Krika udaljen nekih nedelju dana jahanja.

– Zar celu nedelju? – ponovila je začuđeno. – Valjda ne mislite da ću po ovako toplom vremenu jahati tako daleko?

– Pa nemamo mnogo izbora – odvratio je on mirno. – Ili ćete poći sa mnom prema Sonori ili ćete se vratiti u Sejdž i čekati. Naravno, ne morate odlučiti odmah. Razmislite i prespavajte, pa mi sutra recite šta ste rešili.

– Nemam nameru da spavam – odvratila je Beti odlučno.

Holidej se i nehotice osmehnuo. Ova žena mu se zaista dopadala. Bila je lepa, razumna, ponekad oštra i puna duha. Bila je rešena da noćas po svaku cenu ostane budna, bez obzira koliko je bila umorna.

On je kratko klimnuo glavom znajući da će se situacija promeniti. I zaista, posle samo nekoliko minuta ona se umirila i počela ravnomerno da diše. Znaajući da je zaspala, on pogleda jednu sjajni zvezdu visoko na nebu i mirno sklopi oči.

Vreme je proletelo i sledeće čega se Beti sećala bila je ruka koja ju je držala za rame i blago zatresla. Otvorila je oči i iznad sebe ugledala Doka Holideja sa šoljom tople kafe koju joj je pružao.

* * *

Tom Kern je nagnuo glavu na jednu stranu kao što to čini čovek koji sluša neki veoma tihi šum. Rukom je da znak pratiocima da se umire i zadovoljno se osmehnuo začuvši razgovetan i jasan topot kopita. Ugleđavši usamljenog konjanika kako punom brzinom jaše ivicom uzane dolje, podigao je revolver i pažljivo nanišanio.

Njegov revolver je planuo, a konjanik se trgao, izvio u sedlu i zamalo pao na tlo. U stvari, pokušao je rukama da se uhvati za konjsku grivu, ali nije uspeo. Uplašena životinja gotovo se zaustavila i on je lagano skliznuo niz njen vrat. Kada je video da se čovek podigao na kolena pokušavajući da ustane, glasno je naredio – Uхватите га! Хајде, брзо!

Ed Vudrou i još dvojica prvi su stigli do ranjenika koji nije uspeo da se

podigne, već je ležao lica zagnjurenog u prašinu.

– To je Taj, Tome – dobacio je Vudrou prebledevši. – Već je bio ranjen pre nego što ga je pogodio tvoj metak.

– Tačno, na njemu su dve rane – potvrdio je patuljak Kes Bejli, dok je visoki i snažni Den Čendler nešto nerazumljivo promrmljao, ali jasno klimnuo glavom.

– Mora da je tako ranjen dojahao iz grada – prokomentarisao je Vudrou zamišljeno. – Tamo je sigurno bilo neke gužve.

– Šta je da je, ne možemo ga ostaviti da ovde leži – dobacio je Čendler. – Hajde, podignite ga sa zemlje!

Trojica ljudi su zajedničkim snagama prenela gojazno Pulenovo telo do Kernovog logora na obronku brda.

– To je Taj, Tome – ponovio je Vudrou sa uzdahom. – Uopšte nije bio Holidej kako si ti mislio.

Kern se namršti.

– Kog đavola je tražio u ovom kraju u ovo doba i zašto je pokušao da prođe? Hm... poslužio je tom Holideju ne može biti bolje – prokomentarisao on ljutito i pljunu na zemlju. – Da li je mrtav?

Čendler se nagnuo nad ranjenika prislonivši mu uvo na grudi.

– Nije mrtav, ali neće još dugo, gazda.

– U redu, šta da se radi. Svima je jasno da je u pitanju nesrećan slučaj – odvratio je hladno. – Previjte ga i

uradite sve što možete. I pripremite nešto za jelo – dodao je i udaljavši se hitrim korakom, seo na jedan kamen zamišljeno se zagledavši u daljinu.

Trojica ljudi su prenela Pulena u hladovinu, namestili ga što su bolje mogli i oprezno mu pocepali košulju.

– Ovo ništa ne vredi – kazao je Čendler. – Nagledao sam se svašta i sa sigurnošću tvrdim da se neće izvući.

– Jesi li siguran, Dene? – dobacio je Kern čuvši njegov komentar.

– Jesam, pošto je izgubio mnogo krvi pre nego što je došao dovde. Možda bi se i izvukao da ga tvoj metak nije dokrajčio, ali ovako...

– Pogledajte da li možete da ga osvestite – prekinuo ga je Kern hladno.

Trojica bandita su se zgledala, ali nisu rekli ništa. Naime, svima je bilo poznato koliko je Kern nemilosrdan pa se nisu ni usudili da mu protivreče. Zato su ranjeniku zaustavili krvarenje i obrisali mu lice vlažnom maramicom. U jednom trenutku Pulen je zastenjao što je navelo Kerna da mu hitro priđe.

– Taj, ja sam Tom. Čuješ li me? Hajde, pokušaj da otvoriš oči, čoveče!

Pulen je nekoliko puta duboko udahnuo, a onda lagano otvorio oči. Pomalo odsutnim pogledom „prešao” je po licima i zaustavio se na Kernu.

– Tome... – zakrkljao je hrapavo.

– Dabome, Taje, to sam ja. Slušaj, nisi toliko teško ranjen da ne možeš da govoriš i zato mi reci šta se desilo. Posle ćemo ti dati tople kafe, a možda će se naći i gutljaj viskija kojim ćeš se lepo okrepiti i zaspati.

Pulen kratko klimnu glavom i istog trenutka se snažno zakašlja. Na usnama su mu izbili krvavi mehurići koji su mu zasmetali, pa je mahinalno podigao ruku i obrisao usta. Čim je ugledao krv na prstima u njegovim duboko upalim očima pojavio se neizmeran strah.

– Ne boj se, nije ništa strašno – sлага Kern ponovo. – Reci nam samo otkuda ti ovde i ko te je tako gadno ranio?

Pulen je duboko udahnuo i za trenutak zažmurio.

– Holidej... – procedio je krkljajući. Kern razrogači oči.

– Šta si rekao? Ne, to je nemoguće... – promrmljao je u neverici. – Holidej nije mogao, nikako nije mogao...

– On je i nema greške, Tome – promrmljao je Pulen. – Došao je kod šerifa u zatvor i... i optužio ga da je ubio njegovog prijatelja... starog Morta Filda. Na prevaru me je naveo da potegnem i kada sam... kada sam to učinio, on me je ranio. Ipak, uspeo sam da se dočepam konja i pobegnem iz grada.

Kern zgrabi ranjenika za ruku.

– Lažeš! Mi smo ovim putem jahali za Holidejem! Blizu smo mu i stići ćemo ga svakog trenutka!

Pulen odrečno odmahnu glavom.

– On je tamo u gradu...

Vođa bandita ljutito opsova i odgurnu ranjenikovu glavu u stranu. Pulen je jeknuo, krv mu je potekla na usta i za nekoliko sekundi sve je bilo gotovo.

Za to vreme, Kern je gundajući prišao mestu na kome je od kamenja načinjena barikada i zagledao se u preriju kroz koju su prošli. Nije mogao da veruje da je Pulen govorio istinu. Sa druge strane, zašto bi lagao kada za tako nešto nije imao nikakavog razloga? Sada mu se sve zbrkalo u glavi te je grozničavo zurio u predeo pred sobom razmišljajući šta bi to moglo biti.

– Nigde nema nikakvih tragova – rekao je i besno pogledao u svoje ljude. – Da li je neko od vas video bilo kakav trag?

– Bio je mrak, Tome – odvratio je Čendler mirno. – Ne bismo videli tragove čak i da ih je bilo.

– Onda se vratite nazad ako treba i čitavu milju! Proverite da li smo od sebe pravili budale i išli u poteru za duhom!

Trojica ljudi bez reči su se uputila prema konjima.

– Nađite tragove! Nađite ih na svaki način! – vikao je Kern besno. Pošto su se ljudi ćutke udaljili, on

priđe Vudrou koji je još uvek klečao pored Pulena.

– Mrtav? – dobacio je kratko, praveći gadnu grimasu.

Vudrou ćutke klimnu glavom.

– Dobro. Ti si bio njegov najbolji prijatelj ti ćeš ga i sahraniti. Svi ostali osedlajte konje! Iz ovih stopa krećemo odavde!

Čendler je pošao za Kernom, ali se za tren zaustavio pored Vudroua.

– Uradi što ti je rečeno, mister, a onda se gubi. Ako te moje oči ponovo vide u Sejdž Kriku ili negde u blizini, znaj da nećeš dobro proći!

Vudrou oseti strahovito snažan bol u grudima. Celoga života jahao je sa Tajom Pulenom koji mu je svojom snagom i sposobnošću obezbedio „mesto” u nekoliko bandi poznatih po pljačkama i nasilju. Sada nije znao kako će sam, pogotovo što nije mogao da promeni život i počne kao častan građanin, a ni da krene putem pravog, ozbiljnog zločina. Osim toga, Taj ga više nije mogao braniti od Dena Čendlera koji je do sada već pokušavao da postane glavni, ali bi ga Pulen uvek tako isprebijao da mu slične misli nisu padale na pamet bar nekoliko meseci. No, sada se sve promenilo. Iako je to slutio, sada mu je Čendler otvoreno rekao da za njega u ovom društvu više nema mesta.

Dakle, nije mu preostalo ništa drugo nego da sahrani prijatelja i krene na dug i neizvestan put.

Glasno je uzdahnio i pošao napred želeći da vidi gde je zemlja najmekša i najrastresitija.

* * *

Beti je sedela na kamenu i sa zadovoljstvom pijuckala kafu. U sivkastoj svetlosti zore, Holidej je klečao pored male vatre bez dima i ponašao se kao da ga se, osim posla koji je trenutno radio, više ništa na svetu ne tiče. Zaključivši da u toku noći nije ni pokušao da joj se približi, počela je drugačije da misli o njemu i bila spremna da poveruje kako su sve njene bojazni bile potpuno neosnovane.

Nekoliko trenutaka se osećala zadovoljno, a onda je taj zaključak kod nje izazvao sasvim drugačije raspoloženje. Naime, za tren oka se osetila zapostavljenom, prevarenom i razočaranom. Prošlo je tako dugo vremena otkako je neki muškarac bio nežan i pažljiv prema njoj. Doduše, Pol je imao određene prohteve, ali već više od godinu dana nije uopšte uživala u trenucima sa njim, naročito kada je saznala sve o njegovom razbojničkom životu.

Nekoliko minuta kasnije bez reči je prihvatila doručak koji joj je Dok ponudio. Jeli su u tišini mada je ona sama nekoliko puta dolazila u iskušenje da prva započne razgovor. Ipak se nije usudila pošto joj se činilo da je Holidej suviše zaokupljen sopstvenim mislima.

Kada su završili doručak uzela je oba tanjira i čuturu.

– Ja ću to uraditi – rekao je Dok pokušavajući da vrati svoj tanjir.

Samo se ljupko nasmešila.

– Ne, nije potrebno. To je posao za ženu – rekla je i čutke obavila sve što je bilo potrebno.

– Odlično – kazao je on kratko kada mu je pružila sudove da ih stavi u torbu. – Dakle, sve je spremno. Vaš konj je osedlan i možemo da krenemo.

Sledila ga je bez reči, shvativši da nije vreme za priču. Prvi put se okrenuo da vidi gde je tek kada su posle petnaestak minuta zašli u neki šumarak. Bili su već na izlazu kada je Holidej začuo topot kopita koji je dopirao iz prerije.

Odmah je zastao i sačekao je.

– Čujem topot kopita – prošaputao je. – Vraćaju se nazad.

U prvom trenutku je bila zbunjena, a onda je sve shvatila: naime, ako se Kern vrati u grad put pred njima biće slobodan i bezbedan za putovanje. Ta misao ju je na neki način obradovala.

– To će biti bolje za nas, nije li tako?

– Pa... kako se uzme. Do grada će stići prilično brzo i za jedan sat saznati šta se desilo prošle noći. To će izazvati kod Kerna želju za osvetom, pa će ponovo krenuti za nama.

– Ali mi... mi ćemo imati prednost! – „pobuni” se Beti.

– To je tačno, samo... ljudi njegovog kova su vrlo izdržljivi i brzi kada nekoga gone. Oni su naviknuti na takve situacije.

– Razumela sam, mada mislim da i mi možemo brže, mister Holideje. Ja sam naviknuta na naporno jahanje i nekoliko puta provela sam u sedlu zaista dugo. Mogu to učiniti i sada, pogotovo što za tako nešto imam ovako ozbiljne razloge.

Holidej joj nije odgovorio. U momentu se zapitao nije li ispao glup što ju je poveo sa sobom i nije li, možda, mogao smisliti neki bolji plan. Ali šta je drugo mogao da učini? Da je ostavio u gradu to bi bilo isto kao da je ostavio u lavljoj pećini. Bila je bespomoćna i nezaštićena i niko ne bi mogao da je odbrani od osvetničkog gneva Toma Kerna.

– Možda će biti teže nego što mislite – rekao je najzad.

– Neće biti teže za mene nego za vas, mister Holideje. Prema tome, molim vas da ne brinete. Nastojću da držim tempo sa vama i neću biti razlog nikakvog zadržavanja.

Topot kopita čuo se sve jače i ubrzo se na vidiku pojavilo sedmorica konjanika. Dok je iz zaklona mogao da prepozna Kerna i još jednog krupnog, snažnog čoveka koji su bili na čelu. Iza njih se jahao kepec koji ga je neprijateljski odmeravao dok je razgovarao sa Vudrouom i Pulenom. Ostale nije poznavao mada to sada i nije bilo važno.

Pošto su konjanici prošli, sačekao je nekih pet minuta, a onda izjahao na otvoren prostor. Oblak prašine koji su konjanici za sobom ostavili bio je savršen zaklon koji ih je potpuno skrivao od njihovih pogleda.

– Prvih kilometar, dva preći ćemo lagano i što tiše – rekao je pre nego što je krenuo. – Tek posle toga poteraćemo konje u trk. Ako budemo imali sreće do podneva ćemo prilično odmaći. Pođimo!

Beti Medison je krenula za njim i sama se čudeći što se njena osećanja prema Holideju tako brzo menjaju: netrpeljivost i strah nestali su bez traga, a ono što je osećala... to izgleda nije želela da prizna ni samoj sebi.

VI

Ed Vudrou je bio toliko zaokupljen planovima za budućnost da nije ni primećivao vrelinu koja ga je obuzela dok je jahao prema Sejdž Kriku. Mada je samo pre sat ranije sahranio Taja Pulena, on je već zaboravio na njega kao da nikada nije ni postojao. Za bandita je to bilo sasvim normalno pošto nikada u životu nikoga i ništa nije žalio.

Zavio je pored jedne grupe visokih stena, a zatim pored nekog ogolelog, upola sasušenog drveća i... naleteo pravo na Doka Holideja! Mahinalno je zategao vođice i stao, a lice mu je naglo prebledelo. Obuzela ga je pli-

ma straha, a jezik i grlo su mu se iznenada osušili. Zato je zurio u cev revolvera bez glasa i pokreta.

Mučno ćutanje prekinuo je Holidej.

– Prilično daleko si od svog uobičajenog terena, Vudrou. Kako to?

On oseti kako ga obliva hladan znoj jer je ovaj Holidej bio daleko najnezgodniji i najopasniji čovek koga je ikada sreo. Zbog toga sada nije znao šta da kaže niti je pretpostavljao šta bi čovek naspram njega mogao da učini. Stoga je počeo da zamuckuje, ne uspevši da sastavi ni najobičniju rečenicu.

– Odloži revolver i okreni konja, mister! – naredio mu je Dok. – Bilo bi dobro da malo kreneš sa nama.

On se uplašeno trže.

– Da pođem sa vama? Kuda, Holideje?

– Tamo gde odlučim da te povedem, mister.

– Dobro, samo... Zbog čega sam vam potreban kada od mene nemate nikakve koristi? Samo ću vam smetati... Imate novac koji ste tražili, a sada... sada ste dobili i nju. Šta još želite od mene?

– Potreban si mi jer neko vreme hoću da te zadžim sa nama i tako sprečim da se pridružiš onoj bandi lupeža koja je maločas prošla pored nas – rekao je Dok primetivši kako je Beti pažljivo odmerila bandita i zamislila se kao da pokušava nečega da se priseti.

– Može biti da si ti jedan od onih koji su ubili mog sestra – dobacila je najzad mlada žena zamišljeno. – Onda se sve desilo tako brzo, ali kada se prisetim... Hm...biće da si ti jedan podli ubica, Vudrou, ubica za koga bi i najteža kazna bila suviše blaga.

Bandit se nervozno promeškolji u sedlu. Bilo mu je jako nezgodno: na jednoj strani uperena cev kolta, a na drugoj tvrd, hladan i optužujući pogled mlade žene. Zato se molećivo obratio Doku.

– Do đavola, Holideje, ja sam se priključio Kernu i bio član njegove grupe, to je sve. Obavljao sam obične poslove dok su ostali delili plen šakom i kapom.

– Delili plen? Kakav plen i od čega? – dobacio je Holidej.

– Plen iz banaka, sa rančeva i ostalog, vi već znate kako to ide, Holideje. Sto mu gromova, niste svetac i dobro znate kako se to radi.

Dok se jedva uzdržao da mu ne vrati svom snagom. A onda se desilo nešto nepredviđeno: Beti se malo pomerila i naterala svog konja između Holidejeve i banditove životinje. Uplašen i nervozan, Vudrou je poskočio, izvukao revolver i mamuznuo konja koji je kao mahnit pojurio napred. I pre nego što je Dok mogao bilo šta da učini, opalio je je jedan hitac. Tane je zviznulo daleko iznad Holidejeve glave i on jednostavno nije imao drugog izbora. Morao je da

izvuče kolt i puca jer bi drugi put Vudrou mogao biti precizniji. Naravno, on je bio nepogrešiv i kuršum koji je uspalio pogodio je bandita u levi stranu grudi i „oduvao” ga sa sedla poput olujnog vetra.

– Ovo je bilo jedino što sam mogao – rekao je tiho. – Nisam smeo dopustiti da upotrebi oružje – dodao je, lagano mu prišao, ćutke osmotrio telo i pogledom ispratio banditovog konja koji je bez jahača već otkasao u preriju. Sa druge strane, Beti je ukočeno gledala u zemlju kao da izbegava da se susretne sa njegovim pogledom. Bila je zatečena i veoma uznemirena. Iako je mnogo puta slušala o tome, nikada nije imala priliku da vidi smrt nekog čoveka. Iznenadni događaj kome je prisustvovala i njegova hladna surovost naterali su je da se trgne.

– Zašto... zašto ste to učinili? – upitala je kao da joj Holidejevo objašnjenje nije bilo jasno, ili joj je, pak, bilo nedovoljno.

– Bilo bi najbolje ako bismo nastavili put – odvratio je kratko, očigledno smatrajući nepotrebnim da joj bilo šta objašnjava. – Pucanj će se u ovako mirno jutro čuti nadaleko, a to nam ne ide u prilog. Doduše, možda budemo imali sreće da ne obrate pažnju na njega, ali ja bih bez obzira na to voleo da budemo što dalje odavde.

Beti je još uvek bila rastrzana između najrazličitijih osećanja. Poku-

šavajući da se smiri, pogledala je još jednom u Holideja, a onda u nepomično banditovo telo.

– Zar ćete ga ostaviti da leži? – upitala je.

– Njegovi prijatelji će ga kasnije već naći. Nego, da li ste spremni?

Ona je klimnula glavom i odmerila ga bezizraznim, hladnim pogledom. Odjednom se osetila potpuno izgubljenom i dezorijentisanom.

Kao da je pogađao njene misli, Dok dobaci – Stvari će se već popraviti, videćete. Kada čovek padajući u ponor stigne do dna, posle toga može se samo penjati uvis, madam – dodao je, snažno mamuznuo konja i poterao ga u trk.

Nije joj preostalo ništa drugo nego da ga sledi.

* * *

Den Čendler je okrenuo svoga konja u trku i propustio ostale jahače da projure pored njega. Prateći ga pogledom i Kern skrenu u stranu. Kada su svi prošli pored njih, a oblak prašine se malo razišao, vođa bandita žustro pritera konja do Čendlera.

– Prokletstvo, nije mi jasno šta to radiš, Dene? Da li si nešto video?

– Čuo sam pucanj, Tome – odvratio je ovaj okrećući se nazad i osmatrajući put kojim su prošli.

– Kakav pucanj? Ja nisam čuo ništa.

– Ja jesam i potpuno sam siguran. Istina, dosta daleko i više kao uda-

ljeni eho, nešto kao kada vetar donese odjek koji se gasi.

– Ti si lud.

Videvši ih da su zastali, ostali se lagano vratiše nazad.

– Da li je neko od vas nešto čuo? Pucanj ili tome slično? – upitao je Kern.

– Mogao bih da se zakunem da je bio pucanj – dobacio je Kes Bejli, dok je jahač pored njega potvrdno klimnuo glavom. – I meni se učinilo, ali sam pomislio da sam se prevario – dodao je.

– Neka me vrag nosi, ali ja nisam čuo ništa – dobaci vođa bandita izvijaajući usne. Zatim se okrenuo prema Čendleru koga je smatrao prilično pouzdanim. – Ko bi to mogao da bude? – zapitao se.

– Tamo je Vudrou – podsetio ga je Čendler.

– Vudrou? – ponovi Kern prezrivo. – Pa taj ne bi bio u stanju da pogodi ni palac na sopstvenoj nozi – dodao je. – A Holidej je pred nama, tamo u gradu.

– Možda i nije – promrmlja Čendler nesigurno.

Tom Kern ga iznenađeno odmeri.

– Ne razumem te Dene. Kako to misliš?

Snažni Čendler se nelagodno promeškolji u sedlu osećajući da su sve oči uprte u njega. Nikada mu se nije dopadalo da bude u centru pažnju pošto je u takvim situacijama postajao nesiguran. Ali, sada je to morao

izdržati jer je dugo i naporno radio da postane glavni i nije hteo da dopusti da mu taj upravo stečeni ugled tek tako izmakne.

– Pa evo kako, Tome – odvratio je lagano, birajući svaku reč. – Znamo da se Holidej posle odlaska iz grada vratio nazad. To je sigurno, zar ne? Dalje, sigurni smo da je Metisonova žena sa njim.

– Misliš?

– To je sasvim logično, nije li tako? – zapitao se snagator ne obraćajući pažnju na Kernov nabusiti ton. – Holidej je isprašio Vudroa i Pulena, a zatim im oduzeo novac koji im je Beti Medison dala. Znači, novac je morao da vrati njoj. Ona je prava lepotica, a Holidej je tip koji bi je lako mogao dobiti. Ja pretpostavljam da ju je poveo negde van grada gde bi bila sigurna i...

– Sinoć su njih dvoje odjahali iz grada – dobacio je Kes Bejli. – Videli smo dvoje jahača u jednoj od sporednih ulica i zapucali. Jedan od jahača je odmah odmaglio dok je on ostao još neko vreme da bi nas zadržao i najverovatnije joj omogućio dovoljno vremena za bekstvo. Zbog svega toga mislim da je Čendler u pravu.

Kern je ljutito opsovao.

– A zašto mi niko od vas to nije rekao?

– Ja sam mislio da znaš – odgovorio je Bejli sa dosta opreza.

– Vraga znam... – promrmljao je vođa bandita, a onda samo odmah-

nuo rukom i ponovo se okrenuo prema Čendleru. – Znači, misliš da je otišao iz grada sa tom ženom i da se sa njom nije vratio? U međuvremenu je likvidirao Silvestera. Dakle, na osnovu svega toga hoćeš da me uveriš da...

Za trenutak je zastao i besno lupio dlanom o dlan. Videvši gazdinu nervozu, Čendler je požurio da ga smiri – Hoću da te uverim da je pbegao sa Metisonovom ženom, da su zajedno pbegli iz grada i verovatno se negde sakrili. Pošto nismo naišli na njihove tragove, mi smo se okrenuli i vratili nazad. Znači, postoji mogućnost da su nas negde usput Holidej i ta žena videli i pritajili se, a onda iskoristili pogodan trenutak i krenuli dalje. Tada su verovatno i nabasali na Vudroua.

Kern je nekoliko trenutaka grčevito razmišljao, a onda jedva primetno klimnuo glavom.

– Da, moglo bi da bude tako, Dene – promrmljao je, okrenuo konja i poterao ga nazad. Naravno, Čendler je samo to i čekao. Ta gazdina potvrda bila mu je veoma važna pa se neprimetno nasmešio. Ko zna, pomislio je, možda jednoga dana naiđe neko ko će slistiti Toma Kerna, a onda... onda bi on mogao da izbiје u prvi plan.

Ali ne treba se žuriti, rekao je sam sebi. Sada je bilo najvažnije da ne razočara Kerna i ne izgubi tek stečenu poziciju.

* * *

Holidej je odlučio da smanje brzinu tek negde oko deset sati pre podne. Imao je osećaj da mogu nastaviti i dalje istim tempom, tim pre što im je svež povetarac duvao u lice noseći sa sobom jedva primetan miris kiše koja se očigledno negde spremala.

I pored svega toga morao je da vodi računa o Beti pa je odlučio da uspori i mladoj ženi da priliku za predah. Posle nekog vremena primetio je da je neraspložena i nakon kratkog kolebanja dobacio – Nešto ste nerasploženi?

– Ne, samo mi smeta vrućina – odvratila je ona tiho. – Bilo bi odlično kada bih negde mogla da se okupam.

– Ništa ne brinite, potpuno vas razumem. Pretpostavljam da ćemo uskoro naići na neki potok. Srećom, ovo nije pustinja nego prerija i sigurno ćemo uskoro naići na vodu.

– To bi bilo divno – odvratila je sa zahvalnošću dok su joj oči zasvetlele. – Nego, kako vam se čini, mister Holideje? Da li smo dobro napredovali?

– Bar isto tako dobro kao i onaj koji eventualno došao na ideju da nas goni, misis Metison. Ako smo na početku putovanja imali dva sata prednosti pred goniocima, onda i sada imamo bar toliko.

– To je sreća – odvratila je poigravajući se dugmetom bluze dok je sa uživanjem posmatkala predeo ispred

njih. Bila je to dobra, prava stočarska zemlja mada nigde nisu mogli da vide i najmanje stado. Verovatno je stoka oterana na zimske pašnjake, pomislila je, kratko se osmehnula svom saputniku, iako je vrućina bila neizdržljiva, a put dug i neizvestan.

Minuti su prolazili i Holidej je sa zabrinutošću primetio da su se kod lepe Beti počeli pojavljivati prvi znaci umora. Naime, tamni kolutovi ispod očiju postali su sve izrazitiji, a grč na licu sve intenzivniji i primetniji.

I ona je osećala da se nešto događa, mada se trudila iz sve snage. Ako ne danas, onda će sutra ili prekosutra slabost postati sve izraženija, ona će biti sve umornija i htela – ne htela, počće da ga usporava. Pa šta, rekla je sama sebi tešeći se. Ni on nije od kamena. I sam će se umoriti, a onda... onda će verovatno naći neki izlaz.

Tako su, svako sa svojim mislima, dosta brzo napredovali kroz brežuljke. Dok je pustio da prođu pored nekoliko manjih uzvišenja sve dok nije naišao na prilično širok prolaz koji je vodio između dva brega. Nešto sporije su krenuli dalje ali je prošavši pored useka koji je vodio između bregova, primetio da je na tom mestu teren postao nešto tvrdi.

– Čekajte ovde i nemojte se maći nijedan korak – rekao je okrznuvši Beti pogledom.

– A kuda ćete? – upitala je radoznalo.

– Idem da napravim lažan trag.

Rekavši to poterao je Miga u prolaz pustivši ga da poskakuje koliko mu je volja. Vratio se posle pola sata, rekao Beti da sjaše i pošto je sam učinio isto, poveo je konja ivicom tvrdog terena. Zaustavili su na nekih stotinu metara od početka ulaza i ona je odjednom shvatila da ne može dalje.

– Ovde ćemo se odmoriti jedan sat, mis – rekao je mirno i ponovo je „spasao”. – Mislim da će predah i konjima dobro doći. Kada se osveže i prikupe snagu biće sposobni da umaknu Kernovim banditima. Doduše – dodao je nešto tiše – oni su sada verovatno uspeli da nam se približe.

Beti je klimnula glavom i osmehnula se. Shvatila je da je primedba o konjima samo izgovor i da Dok želi da joj pruži još jednu šansu. Sada nije mogla da misli ni o Kernu, niti o njegovim goniocima. Jedva je dočekala da sedne u hladovinu i nasloni se na prijatno hladnu stenu. Glasno je uzdahnula, zabacila glavu i sklopila oči. Neko vreme se borila protiv sna, a onda je osetila kako joj se snaga postepeno vraća i jednostavno se prepustila...

Dodir Holidejeve ruke po ramenu naterao je da se probudi.

– Vreme je da krenemo dalje, mis Metison – rekao je.

– U redu – odvratila je kratko, a zatim prihvatila njegovu ispruženu ruku i dopustila da joj pomogne pri ustajanju. Kada se uspravila, ostala je samo nekoliko sekundi blizu nje, još uvek ga držeći za ruku. U tom trenutku ponovo je zapljusnuo onaj čudan osećaj uzdrhtalosti i neke prijatne topline. Zato je brzo povukla ruku i ustuknula korak nazad.

Holidej nije ništa rekao. Bez reči je uzjahao Miga i poterao ga preko puste prerije. Što se tiče Beti, ona više nije osećala umor. Posmatrala ga je nekoliko sekundi, a zatim naterala konja u galop nastojeći da ga stigne.

Ostatak popodneva jahali su ujednačenim tempom. Beti je sve podnosila bez primedbi radujući se trenutku kada je sunce počelo da tone za horizont. Dnevnu vrućinu smenila je prijatna večernja svežina i ona se nehotice osmehnula. Valjda će budućnost biti lepša, pomislila je shvativši da je njen dosadašnji život bio samo muka i nevolja. Pogotovo poslednja godina kada je ceo teret vođenja ranča ležao na njoj. Ona i Pol sve više su se udaljavali i postajalo je sve očiglednije da su dva različita sveta koja imaju sve manje zajedničkog.

Konačno su stigli do ravne prerije, predela bez stena i bilo kakvih uzvišenja. Holidej je zaustavio konja i zagledao se u nebo na zapadu. Ona je pošla za njegovim primerom i zastala, upotpunosti očarana spektrom

najdivnijih boja koje su se redale oko narandžaste kugle tonulog sunca.

– Divno! – prošaputala je oduševljeno. – Ovako nešto još nikada nisam videla...

– Tamo gore na severu zalazak je najčešće ovakav – kazao je Dok. – Sećam se jedne doline široke oko šest, sedam milja, a dugačke negde oko pedeset. Sa obe strane dižu se visoki planinski prevoji koji se „usecaju” direktno u nebo, a tu i tamo duboko klanci i jaruge koji ih presecaju. Između njih šire se zelene poljane prepune poljskog cveća, a sa okomitih niskih litica grme vodopadi bistrih planinskih potoka. Sve padine i brda obrasle su gustim šumama koje se penju do samih vrhova. To je prava nedurnuta lepota, ona koja prevazilazi sve što sada gledamo.

Beti je ćutala i nepomično zurila u njega. Još nikada do tada nije ga čula da tako govori. Većinom je ćutao, ili joj se obraćao sa svega nekoliko izabranih i učtivih reči.

– Ah, mogu da zamilim takvu lepotu – prokomentarisala je Beti sa sanjalačkim pogledom u očima. – A vi ste govorili tako lepo, ali pomalo tužno... kao da tamo više nikada nećete otići.

– Pa pretpostavljam da je tako, misis. Jer, u životu se najčešće ne dobija ono što najviše želimo – prokomentarisao je kratko i ona shvati da ne treba više ništa da ispituje. – Čini mi se da moj konj njuši miris vode –

dodao je zatim malo blaže. – Možda je to potok koji ste priželjkivali – zaključio je i poterao Miga sasvim laganim hodom. Svuda oko njih, dokle je pogled dopirao, pružala se pusta prerija bez šuma.

Beti je osećala kako joj dušu obuzima osećanje dubokog zadovoljstva. Dan je bio završen. Dolazila je noć, možda kupanje, a onda hrana i dug okrepljujući san. Osmehnula se, duboko uzdahnula svež večernji vazduh i pošla za Holidejem ne žaleći se. Jahali su još skoro pun sat pre nego što su naišli na potok koji je Holidej tako proročanski predvideo. Bio je plitak i ne previše širok, ali je voda bila bistra i hladna. Pošto se okupala, Beti se vratila u logor koji je Dok u međuvremenu podigao. Iznenadila se kada je videla da je već pripremio jelo i okružen tišinom uživao u svojoj porciji. Kada se mlada žena pojavila, odmerio ju je krajičkom oka i u pogledu mu je zaiskrilo divljenje. Ona je to primetila i uzdržano se nasmešila.

– Ovo kupanje je prava blagodet – kazala je. – Želite li i vi da se okupate, mister Holideje?

– Već sam se okupao – odvratio je kratko.

Ona se trže, tek sada primetivši kako njegovo blede lice sjaji čistom i kako mu je gusta i duga kosa još vlažna. Pitala se gde je mogao da se okupa i pri pomisli da je to bilo

negde blizu „njenog mesta”, obrazi joj buknuše rumenilom.

Kao da je pogodio šta je pomislila, on mirno dodade – Nekih pola milje daleko odavde potok naglo skreće i pravi veliku okuku. Tim putem ćemo sutra poći i zaći u brda. Pomislio kako će Kern posumnjati da smo krenuli u Sonoru i da će pogoditi razlog zbog kog smo se odlučili za tako nešto. Zbog toga će verovatno čekati pogodan trenutak i neće se zamarati nepotrebnim iscrpljivanjem. Verovatno će proći bar dva dana pre nego što nas sustigne.

– Mislite da će nas stići? – upitala je nervozno, uzimajući svoj tanjir sa hranom.

– To će se svakako dogoditi.

– Ali zašto? Danas smo naporno jahali i, koliko procenjujem, ni oni nisu mogli mnogo brže.

– Varate se. Oni će ipak morati da jašu brže od nas. Zbog toga ćemo posle večere nastaviti dalje. Iskoristićemo deo noći da povećamo rastojanje, a kada nađemo neko pogodno mesto, zaustavićemo se radi odmora.

Rekavši to, mirno je nastavio da večera. Ubrzo su krenuli i posle pređenih pet šest milja, našli su pogodno mesto i ponovo se ulogorili. Dobro se ušuškavši u ćebe, Beti je zatvorila oči i počela da razmišlja o Holideju. Bio je tako poseban, tako neobičan i dalek, ali na drugi način brižan i reklo bi se blizak. Potpuno

kompleksan muškarac, zaključila je, najkompleksniji čovek koga je ikada upoznala.

Iako se trudila da ostane budna, kapci su joj se lagano sklapali. Bila je skoro zaspala kada je čula da se penje na konja i odlazi. Poslednjim atomima snage pokušala je da vikne i pita ga gde je naumio. Ali, on je već odjahao u noć. Zato se samo promeškolljila na ležaju, znajući kako bi joj sigurno nešto rekao da je to smatrao potrebnim.

Verujući u Holideja kao u nikoga do sada, Beti Metison se nesvesno osmehnula i utonula u čvrst i okrepljujući san.

Mesec je zašao za oblake i nad maleni logor se spustila duboka tišina.

VII

Dok je neko vreme jahao nazad uz korito potoka, a onda poterao Miga prema jugu. Na mekanoj obali kopite snažnog ždrepcu ostavljale su jasni trag. Jahao je tako nešto više od pola sata, a onda se idući kroz vodu, lagano vratio nazad. Uskoro je pošao pored njihovog prvog logora i nastavio da jaše još nekih četvrt sata da bi konačno stigao do mesta na kome je ostavio uspavanu Beti Metison.

Pazeći da ne napravi ni najmanji šum, rasedlao je vranca i pružio se na ležaj, iskoristivši sedlo umesto jastuka. Pokrio se ogrtačem koji je izvadio iz bisaga i zagledao se u

zvezde koje su iskradanjem meseca iza oblaka, zasjale punim sjajem. Ali to je trajalo samo nekoliko minuta. Umor je učinio svoje i on je utonuo u san.

* * *

Kada je na prerijskom putu naišao na nepomično telo Eda Vudroua, već loše raspoloženi Tom Kern još više je osetio gorčinu poraza. Osim toga, morao je da prizna da je Čendler bio u pravu. Holidej se nalazio pred njima, što je značilo da je njegova grupa nepotrebno prešla više od dvanaest milja.

Ostavivši banditovo telo kao plen lešinarima, poterao je svoje ljude napred i cela grupa je nastavila put kroz dug i vreo dan. Satima su jahali bez odmora i zaustavili se samo oko podneva kako bi se konji odmorili, a ljudi pripremili najneophodnije jelo. Kern je bio neprijatan i ćutljiv. Samo je jurio napred osećajući povremeno jarku vrelinu sunca i retke nalete toplog vetra. Celoga dana niko mu se nije obratio niti je on sam razgovarao sa nekim od ljudi, čak ni za vreme kratkog odmora zbog ručka. U sumrak je počeo da oseća umor, ali nije ni pomislio da odustane od gonjenja. Kada su stigli do potoka gde su se Holidej i Beti zaustavili, on se još uvek nije odlučio da li da nastave jahanje ili pusti ljude i životinje da se odmore. Kod nekih ljudi, prvenstveno kod Dena Čendlera, on

je naslućivao predznake pobune, ali to ga nije mnogo uznemirilo. Oni koji su bili voljni da istraju mogli su sa njim da nastave gonjenje, dok su neodlučne kukavice mogle da odustanu i da se vrate, ali sa metkom u telu.

Dok su napajali konje na potoku snažni Den Čendler mu dobaci – Holidej je lukav tip, Tome.

Iznenadeno se trgao.

– Pa?

– On zna da ćemo ga goniti i da će biti gotov ako ga uhvatimo. Hm... ne verujem da će bilo šta rizikovati.

Kern se namršti.

– Budi malo jasniji, čoveče! – odbrusio je besno.

Snagator je skinuo šešir i prošao prstima kroz kosu.

– Vrlo verovatno je da će pokušati da nas prevari navođenjem na lažni trag.

Vođa bandita je za trenutak izgledao zbunjen.

– On je krenuo prema Sonori, zar ne? Zašto bi onda gubio vreme i ostavljao lažne tragove?

– Na njegovom mestu ja bih učinio isto. Pogotovo ako bi sa mnom bila neka žena o kojoj bih morao da brinem. Siguran sam da će nastojati da dobije u vremenu.

– Ne, ne delim tvoje mišljenje – odvrati Kern odlučno. – Holidej je u početku napravio priličnu prednost i sada će se po svaku cenu truditi da je zadrži. Nastaviće onoliko brzo

koliko bude mogao. Stalno će imati na umu da ga gonimo i požurivaće devojku do krajnjih granica. Ne, ni za šta na svetu se nećemo zaustaviti, Čendlere!

– A šta će biti ako slučajno krenemo pogrešnim putem i izgubimo ga?

– Nećemo, vrag te odneo! Nećemo ga izgubiti!

– Ljudima je u svakom slučaju potreban sat ili dva odmora – nastavio je Čendler tvrdoglavo. – Ako budeš nastavio da ih goniš, Tome, do sutra ujutro će svi popadati i onda nećeš imati s kim da nastaviš gonjenje.

– Neka popadaju.

Den Čendler je zategao vođice konja i ćutke se udaljio.

Kern ga je posmatrao ispod oka, pažljivo motreći da li će se nekome obratiti i početi razgovor. Ako dođe do neke pobune, on će biti „krivac” za to, zaključio je. Zatim je protrljao rukom svoju čekinjastu, neobrijanu bradu i jedva čujno uzdahnulo. Mrzeo je ovakvu poteru, naporno jahanje po užarenom suncu kome se ne vidi kraj. Njegovom temperamentu odgovarala je kratka i burna akcija u kojoj je mogao da se istakne i u čijim plodovima brzo da uživa. Oštrim pokretom odvojio je konja od vode i pogledao oko sebe.

Nema sumnje da je Den Čendler bio inteligentan i lukav čovek jer su se neka njegova predviđanja već ostvarila. Verovatno je bio u pravu kada je rekao da će Holidej ostaviti lažan

trag. I on sam je koristio slične trikove kada je bio progonjen, odnosno, kada je situacija bila takva da je morao da spasava sopstvenu kožu.

Pogledao je u nebo i zaključio da će za otprilike deset minuta zavladatai potpuni mrak. Nameravao je da nastavi dalje bar još sledećih par sati što je značilo da bi se približili Sonori za više od deset milja. Ali šta ako pravac kojim pođu bude pogrešan? Tada bi se morali vratiti nazad i ponovo početi traganje. Naravno, ako se desi da grešku primete pre zore.

– Dene! – pozvao je glasno.

Čendler je došao do njega jašući tik uz potok. Ljudi su se već povukli od obale jer su napojili konje i napunili svoje ćuture. Stajali su u grupi i ćutali, lica napregnutih od iščekivanja i umora.

– Razmišljao sam o tvom predlogu, Dene – rekao je tiho. – Možda bi stvarno trebali da predahnemo barem sat-dva. Spremite nešto hrane i dosta dobre i jake kafe. A ti se postaraj za moju večeru.

Snagator ćutke klimnu glavom i udalji se. Naime, sada mu se manje nego ikada dopadala ova nametnuta obaveza da vodi računa o gazdinom obroku. No, nije rekao ništa pošto je situacija bila veoma ozbiljna i bilo kakave čarke nikome nisu trebale.

Tom Kern je nekoliko trenutaka posmatrao zadovoljna lica ljudi, a onda poterao konja uz mali proplanak. Kada je u jednom trenutku pred

sobom ugledao ostatke logora za dvoje, zastao je kao ukopan. Na stepeni pored vatrišta ostalo je nekoliko zrna hladnog pasulja što ga je nateralo da se namršti. Rukom je pozvao Čendlera da priđe i nestrpljivo dobacio – Ti reče da se njemu vraški žuri – dobacio je nervozno. – A šta kažeš na ovaj pasulj? Misliš li i dalje da naš se plaši i da nema vremena da se odmori i sebi pripremi jelo? Kako vidim, nije baš tako.

Čendler je lagano sjahao i pažljivo osmotrio ostatke logora pitajući se da li je Holidej toliko prepreden ili je, pak, postao neoprezan. No, sve pretpostavke je zadržao za sebe videvši da je Kern izuzetno neraspoložen i sklon svađi.

Voda bandita je u nedoumici posmatrao svog glavnog čoveka koji mu nije odgovarao, pa je besno dodao – Pošto je tako, odmor je završen! Reci ljudima da odmah krećemo!

– To im se neće dopasti, Tome – odvratio je sa negodovanjem. – Umorni su kao psi. Ako ih budeš terao celu noć, do jutra će izgledati kao razbijena vojska.

Kern stavi desnu ruku na dršku revolvera.

– Hoćeš li im preneti ovo što sam rekao ili nećeš?

Čendler stisnu usne. Nekoliko trenutaka se kolebao, a onda klonulo opustio ramena.

– Naravno, Tome, naravno da ću im reći. Ne padaj u vatru.

– Onda se ne raspravljaj sa mnom. Den Čendler se udaljio vodeći konja sa sobom. Bilo mu je potrebno nekoliko trenutaka da okupi ljude i saopšti im da iz ovih stopa nastavljaju put. Niko nije protestovao, ali su svi odmerili Kerna sa negodovanjem, pa čak i mržnjom. Za nekoliko minuta su se spremili i krenuli za gazdom koji je jahao napred, na pristojnoj udaljenosti.

Beti se probudila u ugledala Holideja nagnutog nad malu vatru sa tiganjem u ruci. U njemu se grejalo jelo iz konzerve, dok je na kamenu pored vatre vrila voda za kafu. Zadovoljno je uzdahnula osećajući se mnogo bolje. Naime, retko kada je doživela da je san tako okrepi kao što je to bilo te noći. Činilo joj se da nikada u životu nije bolje spavala. Tek kada je lagano ustala postala je svesna situacije i opasnosti u kojoj se nalaze.

– Mislite li da je pametno paliti vatru, mister Holideje? – upitala ga je.

– Danas nam to više neće biti važno – odvratio je on kratko. – Umijte se, a onda dođite da prezaloggajite. Krenućemo za nekih desetak minuta – dodao je pokazujući joj na porciju hrane u tiganju.

Beti se umila na potoku i vratila nazad do vatre češljajući usput svoju prekrasnu dugu kosu. Sa apetitom je pojela doručak, ali kada je Holi-

dej doveo njenog osedlanog konja, radoznalo je zapitala – Gde ste bili noćas, mister Holideje?

– Išao sam da ostavim lažan trag.

– Šta je to?

– Napravio sam tragove koji vode u drugom pravcu. To ih neće dugo zadržati u slučaju da nasednu i krenu na drugu stranu. No, postoji šansa da se prevare, a svaki minut koji izgube biće nam veoma dragocen.

Nekoliko trenutaka kasnije i ona je bila u sedlu. Puna tri sata Dok je jahao malo ispred nje tako da se zabrinuto upitala šta se dešava, bolje reći, nije li ga čime uvredila. A možda mu je dosadilo da brine o njoj pa je konačno želeo da krene svojim putem...

Tek kada su zašli u otvorenu preriju priterala je svog konja uz njegovog.

– Šta nije u redu? – upitala je gledajući ga pravo u oči.

– Šta nije u redu? Ne razumem...

– Celo jutro niste progovorili ni reč. Da li sam učinila nešto što vas je zabrinulo ili naljutilo?

– Niste – odvratio je kratko.

– Šta je onda u pitanju?

– Pa... ne bih želeo da izgubite život, a imam osećaj da će se baš to desiti ako nastavimo ovim putem – rekao je diveći se ponovo smaragdnoj boji njenih očiju. – Mislím da bi trebalo da odustanemo od ovog pravca i vratimo se nazad.

– Nazad? U Sejdž Krik?

– Da, baš to.

Beti stavi ruku iznad očiju kako bi se zaštitila od sunca.

– Ali, ja tamo nemam šta da tražim, mister Holideje. Moja budućnost zavisi od ovog puta.

– Zaista tako mislite? – upitao je nastavljajući da je gleda u oči na svoj nenametljiv, ali uznemirujući način. Ponovo je osetila kako je obuzima ona neobična, slatka slabost.

– Baš tako kao što sam rekla – uspeła je da izusti prikrivajući uzbuđenje. Zatim se stidljivo osmehnula, podbola konja i pošla ispred njega.

Jahali su još tri sata pre nego što se Holidej zaustavio i podigao podnevni logor. Na brzinu su prezalogajili malo suvog mesa i dvopeka i sve to zalili sa dosta jake crne kafe. Kada joj je Dok doveo konja da bi ga uzjahala, ona je jedan trenutak ostala sasvim blizu njega posmatrajući netremice to ozbiljno, lepo lice i energične sivoplave oči. Usne su joj bile vlažne i tople, a jedre grudi podrhtavale pod novom, još jačom plimom nekontrolisanog unutrašnjeg uzbuđenja. Holidej joj je nežno spustio ruku na početaka vrata i privukao je k sebi. Samo je podigla glavu i – poljubac je bio neminovan. Sneno je sklopila oči i pripila se uz njega obuzeta strahom da će joj srce pući od neke nepoznate sreće.

Kada ju je pustio iz zagrljaja Dok se osmehnuo i pomogao joj da se popne na konja. Tek kada se našla

u sedlu, Beti se pribrala i upitala – Zašto ste to učinili?

– Zašto? – ponovio je i oko mu je zaiskrilo nekim nedokučivim smeškom. – Ponekad čovek nije u stanju da nađe odgovor na svako pitanje. Recimo, da ste toliko lepi da nisam mogao da odolim. Jednostavno, zar ne?

– Pa... valjda. Bilo je lepo. I zaista, svejedno je zbog čega se to desilo, važno je da se desilo.

– To me raduje – odvratio je Holidej i poterao Miga prema podnožju brežuljka.

* * *

Den Čendler je zaustavio konja i pogledao Kerna u oči. Ostali su se nalazili nešto dalje, nemi, namrgođeni i neraspoloženi.

– Šta je sada? – promrmljao je Kern.

– Dovoljno dugo smo išli pogrešnim putem, Tome – odvratio je snagator jetko. – I sam dobro znaš da je tako, samo ne želiš da priznaš.

Kern mračno nabra obrve.

– Znači, ja sam pogrešio, a ti si u pravu. To hoćeš da kažeš?

– Baš to, jer tako vidim stvari, Tome. Ne bi bilo ni od kakave koristi ako bih te slepo slušao i ako ne bih pokušao da ti ukažem na greške. Dakle, činjenica je da nas je Holidej izigrao. Namerno nam je ostavio pogrešan trag koji nas je doveo tačno do potoka. Bilo je normalno pove-

rovati da je prešao na drugu obalu i uputio se prema Sonori. Ali možda prokletnik ne ide tamo.

– A kuda bi drugde mogao otići?

– Ne znam, ali sigurno nije krenuo pravo tamo. Hm... svestan je da ima određenu prednost, ali mu je isto tako jasno da nam ne može pobeći. Dakle, nastojeće da nas nadmudri. Zato mislim da bi trebalo da se vratimo nazad.

Kern je neko vreme razmišljao, a onda doviknuo ljudima koji su u međuvremenu prišli.

– Vratićemo se do potoka i tamo se odmoriti. Izgubili smo uzalud pola noći, ali to nije važno za konačan ishod. Kod potoka ćemo se odmoriti nekoliko sati, a onda rasturiti u strelce i potražiti put kojim je Holidej zaista krenuo.

Ljudi zadovoljno zažagoriše što je značilo da se slažu. Ne želeći bilo šta da dodaje onom što je već rekao, Ken potera konja u trk i pojuri nazad. Ostali učiniše to isto. Sa uzdahom olakšanja ljudi su sjahali pored obale potoka, željni mira i okrepljenja. Dok su svi radili što bolje mesto za odmor, Kern je pešice pošao obalom prema jugu sve dok nije došao do mesta na kome je Holidej ušao u vodu. Kada je prešao na drugu stranu i video da tamo nema tragova, plicakom se vratio do logora i prošao pored njega. Pošto se jedan sat kasnije konačno vratio, prodrmusao je Čendlera i probudivši ga, rekao –

U redu, krećemo. Uputio se prema brdima.

Ovaj ga pogleda i ustade bez reči negodovanja. Brzo je digao na noge i ostale koji su se ćutke spremili i krenuli za Kernom koji je već dobro odmakao. Vođa bandita se okrenuo samo jednom želeći da proveriti da li ga ljudi prate. Ugledavši grupu koja je krenula, zadovoljno je klimnuo glavom i nastavio da razmišlja o... Holideju. Taj čovek baš ima petlju, pomislio je. Prvo Pulen, pa Silvester i Vudrou. Zatim je i njega prešao i pobegao mu ispred nosa. Što se tiče bandita, nije mnogo žalio, ali Silvester je bio druga priča... U njega je „ugradio” mnogo vremena i novca kako bi grad stavio pod svoje i osvario sve što je zamislio. Građani su već bili zaplašeni, a njegova moć je vrtoglavo rasla. I šta sada? Sve se odjednom raspršilo kao mehur od sapunice.

Ljutito je zaškrgutao zubima i uzdahnuo. Situacija je bila teška, ali on nije nameravao da se preda. Najvažnije je bilo da uhvati i sredi Holideja, a onda će sve biti kao nekada. Možda će čak odlučiti da Čendlera postavi za novog šerifa.

Kada je ugledao trag dva konja koji je vodio prema brdima zadovoljno se nasmejao. Sačekao je ljude koji su jahali iza njega i obratio im se:

– Naše muke neće trajati još dugo. Čim stignemo Holideja i svršimo s njim, otići ćemo u najbliži grad i

tamo se svojski zabaviti. To smo zaista i zaslužili. Biće viskija, žena i lumperaja... svega što hoćete.

Pošto niko nije odgovorio, on se okrenuo i poterao konja napred, i dalje motreći na trag pred sobom. Posle nekih dvadesetak minuta naišao je na mesto gde su se Dok i mlada žena zaustavili da se odmore. Zato je hitro sjahao i pažljivo osmotrio teren, žbunje i stene koje su okruživale proplanak. Zadovoljan onim što je našao, naredio je Čendleru da se grupa ulogori, a onda se sam pošao pešice uzanim puteljkom sledeći jasan trag oba konja.

Odjednom je bio mnogo bolje raspoložen i pun samopouzdanja. Naime, bio je gotovo siguran da će ih uhvatiti.

VIII

Drugog dana bekstva iz Sejdž Krika koji je sada Holideju izgledao daleko, osetio je da mu se pod kožu uvlači onaj poznati osećaj napetosti koji ga je obuzimao uvek kada se nalazio nadomak bliske opasnosti. Bio je smiraj dana, ali se na istoku nebo već bojilo u tamnosivo i nagoveštalo skori dolazak noći. Hednikep, pomisli, jer je noć značila još jedno zaustavljanje, gubitak vremena i šansu da ih gonioci stignu.

S vremena na vreme odmeravao je Beti koja se još uvek izvanredno držala. Ova lepa mlada žena bila

je, bez sumnje, izuzetno izdržljiva i ponosna. Prepostavio je da joj je teško, ali se ona iz sve snage trudila da tako nešto ne pokaže. Ipak, u jednom trenutku ulovila je njegov zabrinuti pogled i upitala – Mislite li da će nas uskoro stići, mister Holideje?

Nije želeo da je laže pa je kratko odvratio – Da. Očekujem da će se to desiti veoma brzo.

– Šta da radimo? Da pođemo još brže? Evo, ja ću se potruditi...

– Nema smisla – prekinuo ju je Dok blago. – Znate, ne sumnjam u vašu dobru volju i odlučnost, ali ponekad to nije dovoljno. Pogledajte konje.

Beti pogleda životinje. Iako vidljivo umoran, Holidejev vranac se još prilično dobro držao, ali je njen tromo kasao i držao nisko oborenu glavu.

– Moraćemo da se ulogorimo i odmorimo ih – dodao je mirnim, pomalo tvrdim glasom. – Ako to ne učinimo, do ujutro će popadati, a i mi sa njima.

– Kako vi kažete – složila se.

Dok je odjednom zategao vođice i skočio uz sedla. Onda ih je pustio iz ruku kao što je to uvek činio i Mig je poslušno ostao da stoji u mestu. Videvši to, Beti je još jednom zadržala njegova sposobnost da bez reči, takoreći bez napora utiče na svoju okolinu, odnosno sporazumeva se sa vernom životinjom koja je pratila i razumela svaki njegov pokret.

– Ono mesto je sasvim dobro – konstatovao je on prenuvši je iz razmišljanja. – Zaštićeno je sa tri strane, a na četvrtoj je padina. Da bi došli do nas moraće da se kreću sasvim lagano, i to jedan iza drugog.

Beti je bacila pogled na malu, stenu okruženu čistinu, zaključila je da je Holidej apsolutno u pravu. Proplanak je bio tako mali da su na njega jedva mogla stati dva konja i dva jahača. Ali, umesto da na to gleda kao na pogodnost za odbranu, Beti pomisli kako će mu te noći biti veoma blizu... Posle te prve misli naišle su i druge, još toplije i uzbudljivije.

Dok joj je rukom pokazao da ga sledi i na neki način je vratio u stvarnost. Čim su se zaustavili pustila je konja da sam nađe mesto za sebe. Za to vreme ona se sa uzdahom spustila na neki kamen i rastresla svoju dugu koja koja joj je poput slapova pala na ramena. Sem umora, najviše joj je smetao nedostatak vode. Šta bi dala da može da se okupa!

– Vaš pametni konj je jednom tačno nanjušio vodu – kazala je. – Bilo bi lepo kada bi to ponovo učinio.

Holidej se osmehnu krajičkom usana.

– Na žalost, to zadovoljstvo nećete doživeti jer je sudbina protiv vas – dodao je šaljivo, ali sa prizvukom određene ozbiljnosti. Potom je rasedlao oba konja i spustio sedla na početak malene poljane. Posle toga

dao se na posao da svuda oko njih naslaže još krupnog kamenja i tako napravio neku vrstu dosta sigurnog zaklona. Beti ga je pažljivo posmatrala i... iznenada joj je nešto palo na pamet. Ovakvo uzdržano ponašanja, prizvuk ozbiljnosti čak i u smehu... to može da znači samo jedno. Obuzeo ju je strah i hladna ruka strepnje stegla joj je srce. Da li je celokupno Dokovo ponašanje govorilo da večeras predstoji napad?

Zato je ustala i zapitala:

- Mislite da su nam blizu?
- Vrlo blizu –odvratio je kratko.
- Zar ne bi bilo bolje da nastavimo dalje?

On odmahnu glavom.

– Stigli smo dovoljno daleko. Verujte da dalje nije moguće.

– Biće ih dosta, možda čak dvanaestak –dobacila je zabrinuto.

– Osmorica – ispravio ju je.

– Osmorica? – ponovila je zaprepasćeno ga pogledavši. – Otkud znate?

– Video sam ih – odvratio joj je jednostavno.

– Videli ste ih? Oh, bože, ja nisam primetila ništa!

– Vaše oko nije uvežbano kao moje, mis Metison. Zaostali su iza nas oko jedan sat, ali se brzo približavaju. Zveri su nanjušile krv i ništa više ih ne može zaustaviti.

Beti se zamislila i nervozno prošetala u krug. Onda se okrenula i sa puno iščekivanja ga upitala – A zar ne biste mogli da ih ponovo navedete

na lažan trag? Ako je jednom uspešno, verovatno bi uspelo i drugi put.

– Na nekom drugom mestu bi možda imalo smisla pokušati, ali ovo nije teren za takve varke. Zato nam ne ostaje ništa drugo nego da se ukopamo i čekamo. Naravno vi ćete biti sakriveni u sigurnom zaklonu nešto malo dalje, a ja ću se za to vreme pripremiti.

Glas mu je zvučao odlučno, moglo bi se reći grubo i ona začuta oneraspoložena tom grubošću. Razumela je da se pred mogućnošću pakleno opasnog obračuna čovek ne može ponašati kao da je sve u redu i poslušno se udaljila. Sela je i počela da ga posmatra kako slaže kamenje oko sedala. Radio je to još nekih desetak minuta, a onda legao u zaklon i izvukao revolver iz futrole. Proveo je koliko dobro vidi i da li mu je zgodno da nišani, a onda je ustao, otresao prašinu sa odela i zadovoljnog izraza lica se osvrnuo oko sebe.

– Stići će ovamo noćas ili u cik zore – kazao je. – Molim vas da se povučete zaklon i da se ne mičete.

Beti nije znala šta da kaže. Mogla je samo da pretpostavi kakve ih nevolje čekaju i šta se može desiti čoveku koji se uhvati u koštac sa osmoricom desperadosa spremnih na svako zlo. U tom obračunu neće biti milosti, a s obzirom na odnos snaga, njen zaštitnik jednostavno neće imati nikakvih šansi.

A kada jednom svrše sa njim šta će ih sprečiti da krenu na nju? Znali su da je sa Holidejem i da mora biti negde u blizini. Šta da radi? Da pobegne? Ali nije imala kuda jer će je Kernovi plaćenici naći kao što vukovi nađu divljač. Stresla se pri pomisli na moguće događaje i osetila kako je obuzima hladna jeza.

– A jeste li prepoznali nekoga od njih, mister Holideje? Upitala je i sama se trgla zbog izmenjene boje svoga glasa.

I Holdej je primetio isto, ali nije želeo bilo šta da komentariše.

– Ne – odvratio je odmahnuvši glavom. – Ali jedan je jahao daleko ispred ostalih kao da nije mogao da sačeka da nas stigne. Pretpostavljam da je to bio Kern.

– Da li ga vi poznajete?

– Ne bih rekao. No, nije nužno da ga poznajem lično, gospođo Metison. Po onome što sam čuo od vas i ostalih, on se uklapa u uobičajenu šemu takve vrste ljudi. Otuda znam šta možemo da očekujemo od njega.

– Mislim da je najgori čovek na svetu – rekla je Beti. – Fizički je prava nakaza: izuzetno nizak rastom, tanke usne su mu uvek nervozno stisnute, a sitne, pakosne oči seku kao smrt. Jedan jedini pogled vam je dovoljan da zaključite da je u pitanju pravi ubica.

– Znam takve tipove. Kada im nasilje udari u glavu ne znaju da prave razliku. Traže sve veću i veću pokor-

nost od svih, pa i najbližih saradnika. I na kraju postaju prave zveri.

– U pravu ste. Kada je ubio Pola gledala sam ga u oči. Nije ni trepnuo iako se radilo o čoveku koji je jahao sa njim. Životinja! Tada sam poželela da jurnem na njega i rastrgnem ga golim rukama. Možda bih i pokušala da se nije javio moj sestrčić i... Siromah dečko, platio je glavom svoju hrabrost... – kazala je i tiho zajecala.

No, to je trajalo samo nekoliko sekundi. Brzo se pribrao i pogledao u Doka.

– Imate li možda još jedan revolver... Mogla bih ja da ga koristim, zar ne?

On odmahnu glavom.

– Nemam. Nikada nisam nosio više oružja nego što mi je to potrebno. Nikada mi i nije trebalo pa ne verujem da bi večeras koristilo.

Dok je govorio, učinilo mu se da u dolini čuje slab, potmulu tutanj.

Oboje su začutali.

Nekoliko minuta je prošlo u naponu iščekivanja. A onda se okrenuo i pogledao je u oči. Vena tanka kao bič vijugavo mu se spuštala niz čelo, sve do obrva. Po tome, ali i po ozbiljnom, pomalo mračnom pogledu shvatila je da je odsutni trenutak strašno blizu.

* * *

Kada ga je neka trnovita grančica ogrebala po ruci, Tom Kern se zau-

stavio i izustio ružnu kletvu. Odmah pored njega našao se Den Čendler, gnevan i umoran od napornog jahanja. I lica ostalih bila su tmurna i nezadovoljna.

– Misliš li da su mogli preći toliki put za jedan dan, Dene?– zapitao je Kern. – Holidej i ona žena?

Snagator sumnjičavo odmahnu glavom.

– Teško je reći. Sigurno je da Holidej što pre želi da se dočepa druge strane. Svakako su se đavolski potrudili.

– Do vrha u pravoj liniji ima više od jedne milje – promrmlja Kern kroz stisnute zube.– Penjemo se već tri četvrt sata, a prešli smo samo dve trećine brda. A pre toga smo jahali ceo dan. Hoću da kažem da je sav ovaj put naporan i za prave muškarce.

Pravi muškarci! Čendler je stisnuo šake u pesnice i iskrivio usta u grimasu. Desetorica ljudi koji su uzmakli pred jednim čovekom sigurno nemaju prava na taj naziv. Naravno, tako nešto nije smeo da pomene, ali bio je siguran da je Holidej mnogo veći muškarac nego što će to Kern ikada biti.

– Ako su se on i žena popeli gore u jednom danu, onda noćas neće otići daleko – primetio je.

No, Kern jedva da ga je slušao.

– Idemo još jedan sat – kazao je.

– Onda ćemo stati da malo predahnemo. Ima li neko nešto protiv?

Ljudi su smrknuto oboril glave, iako su bili umorni, nezadovoljni i besni. Znali su dobro svog gazdu i više puta se uverili u njegovu surovost. Ipak, nezadovoljstvo u njima je sve više i više raslo.

Sa druge strane Kernu nije odgovarala takva pokornost praćena pogledima punim mržnje. No, sada nije mogao da misli na to. Samo je klimnuo glavom i nastavio dalje. Naravno, penjanje uz brdo bilo je veoma naporno jer je put stalno vijugao praveći na okukama oštre uspone. Ljudi su neprestano brisali znoj, konji su umorno dahtali, a Kern je ukočenog pogleda zurio napred ljut zbog situacije u kojoj se našao, napora koji je mora da trpi i više od svega – ljut na svog neuhvatljivog neprijatelja.

Bez obzira na sve osećao je da je Holidej protivnik dostojan poštovanja. Iako mu je to donelo nepredviđene teškoće, na neki način mu je odgovaralo što se pojavio. Jer, u poslednje vreme nailazio je samo na bezvredne, lake protivnike i to je imalo dvostruke posledice. Naime, pobeda nad slabim protivnikom nije donosila slavu, a ljudi su zbog nedostatka izazova postajali mekani i neodlučni. Samo zato je bilo moguće da ih Holidej sredi. Doduše, Čendler je bio izuzetak koji je u poslednje vreme počeo čudno da se ponaša. U jednom trenutku Kernu se učinilo da snagator želi da se povuče. Nije bio

siguran u to, pa je nestrpljivo čekao razvoj događaja.

Duž puta je vladala tišina, a on je sa svakim pređenim korakom postajao sve nervozniji. Uskoro će pasti noć i ako ne naiđu na Holideja moraće da se zaustave. To bi opet značilo čekanje, neizvesnost i sumorne poglede njegovih nezadovoljnih ljudi. Ali, imao je osećaj da su Holidej i Metisonova negde u blizini i da do odlaganja neće doći. Uostalom, ako se i desi nešto nepredviđeno, na kraju će se ipak spustiti u preriju. A tamo će im sigurno pasti šaka...

Ubedio je sebe u to i zadovoljno se nasmejao. Ovaj lov na ljude počeo je čak i da mu se dopada. Dugo vremena je prošlo od kako je učestvovao u nekom sličnom lovu. Ali, nikada u životu nije lovio tako značajnu ličnost. Dok Holidej je bio zverka koja se ne sreće svakoga dana i ako nje ga ukloni s puta, zaista nema toga ko bi mu se mogao suprotstaviti.

U jednom trenutku je zategao vođice i osvrnuo se unazad. Tamo dole bilo je drveća i trave, a ovde, na visini, dominirale su stene i suvo, kržljivo rastinje.

– Još ne, Dene – odgovorio je na upitni Čendlerov pogled. – Još se nećemo zaustaviti. Maločas sam video da se nekoliko stotina metara više put polako širi. To mesto će biti pogodno da ljudi ispruže noge i da se konji izduvaju.

Ništa ne govoreći, Čendler mamuznu konja i pojuri napred. Pri slabom svetlu put je bio sve teži za penjanje, ali on nije ni pomišljao da stane. Tek kada se jedva vidljiva traka puta proširila, zategao je vođice i stao. No, ostao je u sedlu brišući vratnom maramom znoj sa čela.

Uskoro je stigao i Kern, a nekoliko minuta kasnije oko njih se okupila cela grupa.

– Ovde ćemo se odmoriti – rekao je vođa bandita i sjahao. – Rasporedite se gde ko hoće i kako hoće. Ako je neko gladan može da prezalogaji, ali imajte na umu da ćemo put nastaviti sutra pre izlaska sunca – dodao je kratko, posmatrajući u polumraku ozbiljna i natmurena lica.

I dok su ostali birali gde će ko leći, on je pogledom pažljivo pratio put, sve do mesta gde se širio. U polutami prvog mraka spazio je belasanje kamenja na sredini proširenja. Naravno, pogled mu nije mogao prodreti dalje, ali i ono što je video davalo mu je dosta razloga za sumnju. Naime, kamenje je bilo suviše sistematično poređano da bi to bilo delo prirode. Neko je, onda, te kamene gromade poređao i to sa ciljem. A u ovoj situaciji samo je jedan cilj mogao da dođe u obzir: nekome je trebalo da se iza toga kamenja zakloni. Onda mu je misao poput munje bljesnula pred očima: Stigli smo ih! Napokon smo ih stigli!

– Bekere! Peteresone! – pozvao ih je tiho, ali odlučno.

Dvōjica revolveraša su nevoljno ustala i pošla prema njemu vukući noge.

Mada je želeo da ih opomene, nije to uradio iz opreznosti.

– Pogledajte ko je tamo iza – rekao je kada su prišli, očima pokazijući na prepreku od kamenja.

Tek što su dvojica revolverša zakoračili prema sredini proplanka, odjeknuo je prvi pucanj. Crvenkastožuti plamičak preseko je tamu i revolveraše zatekao nespremne i iznenađene. Osim Kerna, niko nije očekivao da je progonjeni tako blizu. Vođa bandita je istog časa kleknuo i izvadio revolver iz futrole. Besno je žmirnuo videvši da se jedan od njegovih ljudi uhvatio za rame. Onda je odjeknuo još jedan pucanj i drugi revolveraš se jaučući srušio na zemlju.

Još eho drugog pucnja nije ni zamro u noći, a Den Čendler je pognut i sa revolverom u ruci pošao napred. Kern je zakoračio da krene za njim, ali ga je zadržala prava baražna vatra iza gomile naslaganog kamenja. Pri blesku revolverskih hitaca jasno se videlo odakle dolaze pa je Kern, pretrčavajući čistinu i prilazeći Čendleru, ispalio još četiri hica prema barikadi.

– To je on, Dene – dobacio je.

– Ko bi drugi bio? – složi se Čendler i spustivši se na trbuh, počeo da puni magazin revolvera.

– Pođi napred i pokušaj da se privučesh onoj gomili kamenja – dobaci Kern posle kraće pauze. – Ja ću te štititi, ne brini.

Čendler je poslušao i lagano se podigao u čučanj kako bi osmotrio sve pred sobom. Mrak se brzo spuštao, ali je vidljivost ipak bila dovoljna da ga onaj ko je ležao u zaklonu može jasno videti. Neko vreme je pritajeno čekao, a onda se sasvim uspravio spremajući se za skok.

Istog trena iza gomile kamenja zapraštao je još jedan hitac. Čendler je glasno urliknuo i srušio se nazad preko Kerna koji je ljutiti opsovao, odgurnuo snagatora sa sebe i otkotrljao se u stranu. U brzini je ispalio još nekoliko hitaca prema barikadi od kamenja.

I ostali su pripucali u istom pravcu tako da je ceo munut predeo odjekivao od revolverске paljbe. Prašina i komadići stena leteli su na sve strane. U jednom trenutku Kern je povikao – Obustavite paljbu!

Nekoliko stopa dalje video je Čendlerovo telo opruženo na zemlji.

– Dene. Čuješ li me? – povikao je nestrpljivo. – Hej, da li si čitav? – dodao je osećajući kako mu se u telo uvlači zla slutnja.

Opet samo ćutanje. Onda je Kes Bejli dopuzao do Čendlera i opipao mu puls. Posle nekoliko sekundi

okrenuo ga je na leđa, i prigušeno dobacio – Mrtav je, Tome. Dobio je metak tačno u čelo.

Kern je zaškrgutao zubima i počeo da puzi niz padinu. Ne čekajući naredbu, i ostali su pošli za njim. Na bojištu je zavládala tišina remećena samo šuštanjem lišća i krckanjem grančica pod nogama. Kada su se malo kasnije svi našli u zaklonu jedne poveće stene, Kern upita – Kako su dvojica ranjenih?

Bejli se udaljio da proverí, a kada se vratio bio je mračniji nego ikada.

– Peterson je dobio metak u koleno i ne može ni da korakne. Bekerovo rame je prosto razneseno. U nesvesti je, ali živ. Dakle, obojica su izbačena iz stroja tako da ne možemo računati na njih.

Kern se smračio. Beker i Peterson su bili pouzdani i odvažni, pa je gubitak takvih boraca bio veliku hendikep za bandu. Pošto je i Čendler tako glupo poginuo, preostali su samo Kes Bejli, braća Vilis i Ečison. Ne baš sjajna ekipa, ali bolju nije imao. Holidej je dobio ovu rundu, zaključio je tmurno. Na poziciji na kojoj se sada nalazio, malo iznad njih i sa pregledom puta kao dlanu, imaće početnu prednost i sutra ujutro ako se odluči da tamo ostane.

Naravno, on nije znao planove svoga protivnika ali se zarekao da će ih otkriti što pre.

– Kese – obratio se Kern jednom od svojih ljudi – čim se dovoljno smra-

či uzmi Bena sa sobom, spustite se malo niz put, pa pokušajte da se na neki drugi način popnete gore i zađete mu s leđa. Čekajte pogodan momak i budite pažljiviji. Kao što ste videli, tip je veoma opasan.

Kes Bejli ga je začuđeno odmerio, ali Kern se pravio da to ne primećuje. No, otresiti Ben Ečison nije se ustezao da promrmlja – Zašto ne bismo svi pričekali do jutra? Bilo bi mnogo lakše i sigurnije za penjanje.

– Ako budemo čekali, Holidej može umaći i steći čitavu noć prednosti, Bene. A to bismo veoma teško nadoknadili. Zato manje priče i na posao! Šta ste se uplašili? Nikome neće biti ništa, osim ako nas gore ne čeka neka aždaja ili vampir. Samo što ja u aždaje i vampire ne verujem.

Ben Ečison pogleda u Bejlíja, ali ovaj samo pognu glavu.

Svuda okolo vladala je duboka tišina u kojoj se čuo samo tihi šapat povetarca.

Dok je napunio magacin mecima i oprezno se udaljio od barikade. Prvi sudar bio je uspešno završen. Proći će izvesno vreme pre nego što napadači preduzmu sledeći korak. A do tada je trebalo nešto preduzeti, možda čak i pobeći...

Dok se udaljavao od barikade pogledao je u Beti koja ga je posmatrala užasnutim pogledom. No, on nije obratio pažnju na to. Izvukao je metke iz bisaga i njima „ukrasio”

svoj opasač. Radio je to bez žurbe, začuđujuće mirno i spokojno.

Mlada žena je nekoliko puta uzdahнула, ali on nije reagovao. Konačno više nije mogla da izdrži pa ga je upitala – Ubili ste trojicu ljudi. Kako je to strašno...

– Da, strašno je kada pomislite da su u pitanju ljudska bića – odvrati on ne dižući pogled. – Ali ovi razbojnici i ubice ne pripadaju onima koji ljudskom rodu služe na čast, a drugo... Nisam ih ubio, bar ne trojicu. Dvojicu sam ranio i na taj način ih usporio. A trećeg... eh, to je nešto drugo. Taj je hteo da se popne ovamo, pa sam morao da ga sprečim. Nisam imao drugog izbora.

– Znam da ste morali da se borite, mister. Samo... vi ste ležali skriveni u zasedi i čekali da se oni pojave. A onda ste pripucali...

Holidej podiže glavu i odmeri je ispod oka.

– Mislite da bi bilo bolje da sam ih pustio da nam priđu? – upitao je ozbiljno. – Da li bi vam više odgovaralo da vas šćepaju? Meni lično ne bi!

Beti skupi usne.

– Oni su možda bedni zlikovci i plaćenici, ali ne mogu da ih optužim za ubistvo muža. Kriv je proklrti Kern koji...

– Gospodo Metison – prekinuo ju je Holidej umorno – u pitanju je banda sastavljena od preispoljnih lopova i zločinaca. Ne znam da li su svi ubice, ali ako i nisu, brzo će postati.

Zaboravljate da su oni došli na vaš ranč i ubili vam muža i sestra!'

– Nisam zaboravila, mada mislim da su to učinili je je Pol uradio nešto što im se nije svidelo. Može biti da ih je izdao ili tako nešto?

– A sestric?

– Mrzim ih zbog toga – odvrati ona sa uzdahom – ali želim da budem pravična. Krivi su, samo... ne znam, zaista ne znam da li zaslužuju smrt.

– Vi baš hrišćanski okrećete i drugi obraz.

Beti je ćutala. Upinjala se da pronađe odgovor i mržnju i osvetu ograniči samo na Kerna. No, ništa joj nije padalo na um.

– Ja ću vam reći o čemu se radi – počeo je Dok tiho. – Dolazeći u Stejdž Krik video sam još jedan spaljeni ranč. Verovatno je i tu neko ubijen, ali nisam imao vremena da proverim. Pored toga, po onome što sam video i čuo, čini mi se da Kern i njegova banda preduzimaju korake da uzmu pod svoje celu oblast. Cilj mu je da otera sitne rančere i onda preuzme njihovu zemlju. Zato se smirite i pomislite na to koliko je ljudi banda unesrećila i likvidirala.

Rekavši to, otpuzao je do barikade i sedala i počeo da uklanja kamenje sa njih. Zatim je izvukao jedno, a onda i drugo i prebacio ih preko stene na koju su se naslanjala. Potom je od svakog ćebeta odsekao četiri komada, a ostatak savio u rolnu kako se ćebad obično pakuju. Beti je bez reči

pažljivo pratila svaki njegov pokret, s posebnom pažnjom posmatrajući kako komade ćebadi pažljivo i spretno zavija oko konjskih kopita.

– Mis Medison, sada me dobro slušajte – rekao je uspravivši se. – Odlazimo odavde.

– Odlazimo? Zar po ovakvom mraku? To...

– Moramo, ali nećemo daleko – prekinuo je. – Kern noćas više neće napadati do jutra, ali za svaki slučaj, opreznost neće biti naodmet. Zato se premeštamo.

– Do jutra, rekoste. A šta će onda biti?

– Napašće kao pomahnitao. Samo, nadam se da ćete do tada preći prevoj i biti daleko na drugoj strani.

– Ja? Sama? – upitala je osećajući kako joj strah steže grlo. – A vi? Šta će biti sa vama?

– Ja ću vam se kasnije pridružiti. Bar ću pokušati. Ako ne uspem da vas stignem, vi samo nastavite dalje i ne zadržavajte se. Zbog toga bi bilo dobro da uzmete moje zalihe namirnica. Ako ih budete pažljivo trošili biće vam dosta za pet dana.

Ona ga radoznalo odmeri.

– Da li je to sva hrana koja nam je ostala?

– Biće dovoljna do Sonore.

– Za jednu ili dve osobe?

– Za onoliko koliko bude potrebno. Kada Kern bude skinut sa dnevnog reda, mogu uloviti divljač ili nešto

upecati. Osim toga, postoji mogućnost da se nađe na neki ranč.

Beti ga je posmatrala kako otvara svoje bisage i vadi iz njih spakovanu hranu. Mahinalno je prišla da mu pomogne, ni ne razmišljajući o tome šta radi. Kada su završili s tim, nečujno su osedlali konje i digli logor.

Izjahali su u najvećoj tišini i lagano poterali konje prema vrhu prevoja. S vremena na vreme, Holidej bi zastao i oslušnuo da li se iza njih nešto čuje.

Ali sve je bilo tiho osim šuma vetra i tihog, prigušenog tupkanja umotanih kopita o kameno tlo.

IX

Kada je Bejli bez reči dopuzao do njega, Tom Kern ga je upitno odmerio. Po izrazu Bejlijevog lica znao je da nešto nije u redu, tačnije, da je nešto krenulo naopako.

– Gde ti je Ečison? – zapitao je.

– Otišao je – odvratio je ovaj ljutito.

– Kuda je otišao?

– Ne znam kuda, ali otišao je.

– Hoćeš da kažeš da me je napustio? – zaškrguta Kern zubima.

– Tako nešto. I rekao je da ti kažem da... da te napušta i da ideš do đavola.

To je za iznerviranog i umornog vođu bandita bilo previše. Skočio je na noge lica podnadulog i pomodrelog od besa. Pružio je ruku i do-

grabivši Bejlja za vrat, prinudio ga da klekne na kolena. Počeo je da ga steže tako jako da je Kes Bejli počeo da se guši. Iskolačenih očiju, jedva je uspeo da prokrklja – Puštaj... da viš...me!

Kern je potegao revolver i uperivši ga Bejlju u usta, besno prosiktao – Dopustio si mu da ode, životinjo! Ubiću te zbog toga!

Maleni Bejli odlučno odmahnu glavom.

– Ne, Tome, nisam ga pustio. Držao me je na nišanu sve vreme. Nije hteo da rizikuje, jer je znao da mu ja ne bih dopustio da ode. I pre nego što sam mogao bilo šta da učinim, on je pobegao.

Kernovo ubrzano, teško disanje jasno se čulo u noćnoj tišini. Braća Vilis, Kip i Lajl, sedeli su na svojim mestima i nervozno posmatrali scenu. Slično Ečisonu, i oni su razmišljali o povlačenju, ali to nisu smeli da pokažu. Prosuđivali su da je ovo lomatanje po brdima preispoljna ludost iz koje se neće izvući nika kva korist. Umesto nagrade lako se moglo desiti da dobiju metak kao i Čendler.

Kern je konačno odgurnuo Bejlja od sebe i počeo nervozno da šeta po proplanku. Odjednom je naglo zastao i načuljio uši kao da nešto očekuje. No, posle nekoliko sekundi samo je odmahnuo rukom.

– Neka se niko više ne miče odavde – rekao je oštro i strogo odmerio

svakog ponaosob. Pošto mu niko nije odgovorio, on je nastavio. – U cik zore krenućemo gore za Holidejem. Sutra ćemo ga ščepati. Taj pro-bisvet mora dobiti svoje!

Ljudi su se umirili, a on je nastavio nervozno da šeta gore – dole, psujući i mrmljajući nerazumljive reči. I kada se kroz gusto žbunje do njih probilo svetlo dolazećeg dana, on je stajao na ivici proplanka i zurio u daljinu.

Kes Bejli je ustao i zapalio malu, bezdimnu vatru na koju je stavio lonče za kafu. Braća Vilis su mu prišla i ćutke se zagledali u plamičke koji su lizali pored ogaravljenog lončeta. Kada se Kern udaljio toliko da ih nije mogao čuti, Lajl, stariji od braće Vilis je šapnuo – Šta misliš, Kese?

Maleni Bejli ga pogleda očima crvenim od nespavanja.

– O čemu govoriš, Lajle?

– O Tomu. Video si da cele noći nije oka sklopio. Samo je šećkao gore –dole kao pomahnitao. Čini mi se da će biti spreman da zbog Holideja ode i do samog pakla.

– Tako izgleda – umešao se njegov brat Kip, najmlađi po godinama, ali jedan od najbržih revolveraša u bandi, ali bez toliko potrebne energije i žustrine.

– Da, ici će do samog pakla, Lajle – potvrdio je Bejli.

– I nas će povući sa sobom, Kese. Ako krenemo napred, nećemo imati

nikakave šanse. Holidej će nas jednostavno slistiti.

Kes Bejli je liznuo usne i pogledao preko ramena. Kern se vraćao sa ivice proplanka ka njima, visoko podignute glave, sa revolverom koji mu je visio pored desnog kuka.

– Reci to glavnom gazdi – progundao je Bejli i protrljao oči pune dima.

Kern je prišao, čučnuo pored vatre, a zatim nasuo sebi kafu i uzeo nekoliko gutljaja. Kada je završio, uspravo se i namestio opasač oko pasa.

– Mislim da je otišao – rekao je muklo.

Na licu Lajla Vilisa ukazalo se olakšanje koje nije bilo dugog veka jer je Kern pakosno dodao – Ali neće stići daleko dok smo mu mi za petama, ne zvao se ja Tom Kern! Dakle, pošto ste se sinoć odmorili, nema razloga da zaostajemo. Kada ga stignemo, napašćemo ga istovremeno, pa šta kome zapadne. Metak tuče svakog i ako dobro nišanište, tip je gotov.

– Šta ako je ipak iza barikade? – dobacio je Kip Vilis.

– Onda ćemo izvršiti juriš na barikadu, eto šta će biti. Pravo napred i zgazićemo ga.

Kip je slegnuo ramenima i ustao. Profesionalnim pokretom proverio je da li je magacin revolvera pun i osmehnuvši se, odmerio svog gazdu.

– Hoćemo li, mister Kerne?

Ovaj je zamišljeno liznuo usne. Hteo je da dobije u vremenu i razmisli. Iako mu je Pulen rekao da bi sa braćom Vilis mogao da krene i na kraj sveta, to mu je onda bilo dovoljno. Ali, sada... sada nije verovao Kipu Vilisu, bolje reći, nije verovao nikom. Jer, u obračunu sa Holidejem na kocku se stavljalo ono najskuplje: svoj život

– Naravno da sam spreman, Klipe – odvratio je želeći da pokaže sigurnost. Zato se, ne čekajući ostale, uputio pravo prema barikadi iza koje je prošle noći Holidej tako uspešno pružao otpor. Dok je jahao na licu mu je lebdeo osmeh.

– Veoma mudro – promrmljao je prošavši iza naslaganog kamenja. – Vidite kako je lukav naš probisvet – dobacio je ljudima koji su ga u međuvremenu sustigli. – Pogledajte samo koliko je bistar naš probisvet. Dosetio se da komadima ćebadi umota konjska kopita, vidite li? Zahvaljujući tom triku udaljio se bez buke tako da ga mi nismo čuli.

Trojica bandita su ćutala i buljila čas u tragove, čas u njegovo mržnjom iskrivljeno lice.

– Kladim se da nam je do sada izmakao dobrih dvadesetak milja. Prema tome, trebalo bi krenuti što ranije, dok je trag svež. Uostalom, svež ili ne, neće nam umaći. Sonora je daleko! – dobacio je, a onda krenuo napred siguran da mu Holidej neće umaći.

Beti Metison nije uspela da zaspi ni minuta, iako je sklopila oči i pokušala da se opusti. Ni Dok Holidej nije spavao. Bio je izuzetno tih i pomalo dalek, i ona posmisli da je to zbog njenog ponašanja u toku prethodne večeri. Pomisao da je lično odgovorna za loše raspoloženje čoveka koji joj je toliko pomogao, neprestano ju je mučila. No, nije znala šta da kaže niti kako da mu se obrati, a pomalo se plašila da mu ne dosađuje.

Minuti su prolazili, a misli letele u nizovima. Pri kraju noći primetila je da je Holidej zaspao. Bila je veoma iznenađena i skoro se uplašila kada se, kratko se trgnuvši, probudio iz sna. Prvo je pogledao u nebo, a onda je kratko odmerio.

– Vreme je da pođete, misis Metison.

– Dobro – složila se kratko, pošla do svoga konja i bez reči ga uzjahala. Sve je bilo spremno za njen odlazak i ništa više je nije zadržavalo. Formalno ništa, osim sopstvenih osećanja. Sada, kada je trebalo da pođe i ostavi ga verovatno zauvek, ispred nje se postavila neka nevidljiva prepreka. Sedela je u sedlu i nemo ga posmatrala, obuzeta plimom topline koja joj se razlivala celim telom. Nedavni događaji izgledali su joj drugačiji nego sat dva ranije i potreba da mu ipak nešto kaže konačno je preovladala.

– Sinoć sam vam rekla nešto što nije bilo prijatno – počela je tiho.

Dok je klimnuo glavom i osmehnuo se krajičkom usana.

– Bili ste umorni i zabrinuti. A možda i... uplašeni.

– Da, bila sam umorna i prilično uplašena. Ali to nije... opravdanje.

– Ima nečega što čovek doživi, ali ne može da preživi. Fizički da, ali ne i psihički. Sasvim vas razumem.

– Ja... poslednjih dana doživela sam toliko strašnih stvari da mi se čini da sam... da sam izgubila zdrav razum. Ne mogu da poverujem da se to desilo baš meni. Zaista ne mogu...

Holidej ju je pogledao pravo u oči.

– Bez obzira koliko puta čovek vidi smrt i umiranje, teško je da se na to privikne.

Beti ga je gledala i izraz njenog lica se menjao.

– Onda... znači da vi ipak... ipak nešto osećate. Mislila sam... – zastala je ne mogavši da nađe pravi izraz za svoju misao.

– Mislili ste da sam ravnodušan i da me je baš briga za sve – rekao je sa jedva приметnim osmehom na usnama.

– Da... tako nešto. Oh! – iznenenada se trgla plašeći da ga je uvredila.

– Nisam mislila ništa rđavo, verujte mi, molim vas.

– Znam šta mislite. Pogrešili ste, ali nije važno.

– Ne, mislim da je važno, mister Holideje. Znate, susret sa vama značio mi je mnogo u životu. Svesno sam htela da mi se dopadnete, da mi

budete bliski, nadajući se da ću vas jednoga dana zavoleti. Ali nažalost, ovi dani nisu bili pravi trenutak da se opustim i doživim tako nešto. Sve se odigralo tako brzo i prilično sam zbunjena.

Dok joj pride.

– Gospodo Metison, da je nešto trebalo da se desi to bi se i desilo. Možda je malo neverovatno, ali ja zaista verujem u sudbinu. Možda je ovakav ishod našeg susreta najbolji, ko zna. Zato pođite svojim putem bez gorčine i tužnih misli. Kasnije u toku dana, ili pak sutra dan, ja ću vam se pridružiti. Ako ne, želim vam svaku sreću.

– Pridružićete mi se – odvratila je temperamentno. – Morate mi se pridružiti!

– Možda – odvratio je on setno.

Beti se sagnula i poljubila ga usta. Zatim se hitro udaljila pokušavajući suznim očima da razazna pravac koji joj je Dok pokazivao.

S druge strane, on ju je pratio pogledom dok se udaljavala. Kada je video da je nestala iza brdskog prevoja, osetio je duboko olakšanje.

Posle nekih pet – šest minuta ugledao je kako iz sivila jutra na putu izranja nejasna silueta konjanika i jahača. Zar već, pomislio je. Doduše, nadao se da će gonioci brzo stići, ali ipak... No, sada nije bilo vremena za vajkanje. Spustio se u zaklon iza jednog žbunja i usredsredio pažnju na približavanje konjanika. Pretpo-

stavio je da se radi o Kernu. Zatim su se iza njega pojavile siluete još trojice. Kada su se malo približili, prepoznao je kepeca iz saluna i još dvojicu drugih koji se nisu umešali u njegov obračun sa Vudrouom i Pulenom. U krajnjoj liniji, protiv njih nemam ništa, zaključi i pogleda predvodnika, niskog jahača zlih očiju koji je jahao držeći revolver u ruci. Takve kao što je Kern sretao je mnogo puta do sada. Surovi i besrupilozni tipovi poput njega nisu bili retki na Dalekom zapadu.

Ipak, morao je biti sasvim siguran da je pred njim baš Tom Kern. Naravno, nije mogao javno izaći pred gonioce i suprotstaviti im se u otvorenom obračunu jer je bio sam. Morao je napasti iznenada, bez opomena. To mu je bilo prilično mrsko jer ga je svodilo na nivo ubica iz zasede, ali nije bilo načina da bar donekle izravna snage. Morao je udariti prvi i srediti ga, ali šta ako predvodnik nije bio Kern?

Delići sekunde su leteli i on je morao da donese odluku.

– Kerne! – povikao je.

Predvodnik se trgao i to je Doku bilo dovoljno da potvrdi njegove sumnje. Munjevito je nanišanio i opalio...

I pre nego što je kržljavi koštunjavi čovek uspeo da skoči iz sedla, tane ga je pogodilo u rame. Odmah se prevrnuo iz sedla na stranu, dok je konj nastavio da juri bez jahača.

Ostala trojica su poskakala iz sedla i pucajući potrčali da uhvate busiju. Minuti su prolazili i Holidej je neko vreme ostao u zaklonu osluškujući fijuk kuršuma iznad glave.

Kada je sledeći put izvirio, Kern se nalazio udaljen svega nekoliko metara. Hodao je malo poguren, glave uvučene u ramena, uopšte ne obraćajući pažnju na rane iz koje mu se krv slivla niz rukav i prsa košulje. Na njegovom zgrčenom licu Dok je prepoznao simptome bolesne, ludačke mržnje. Od toga čoveka mogao se spasiti samo na jedan način.

Ustao je da bi protivniku pružio šansu. Ugledavši ga, Kern se još malo pogurio i revolver je zapraštao. Dok je istovremeno opalio i toga trenutka kao da su se susrela, sudarila dva pucnja. Kern se malo iskrivio, ali je nastavio da hoda bez obzira što mu je revolver ispao iz ruke.

S druge strane, patuljasti Bejli se brzo približavao i jedan od njegovih hitaca okrznuo je Holideja po ramenu. Shvativši da nema izbora, pucao je iz poluokreta i pogodio kepeca tačno u srce. Kratko jauknuvši, on se srušio na zemlju i njegovo sitno telo kliznulo je niz padinu.

U tom momentu je i Kern pao skoro Holideju na ruke. On je u trenu ustuknuo, a onda ga pustio da padne, pogledom isprativši telo sa dva hica od kojih je jedan bio smrtonosan.

Videvi da je njegov najuporniji progonitelj zauvek ućutkan, Dok se

okrenuo da dočeka preostalu dvojicu. No, njih nigde nije bilo. Čuo je lomljivu grančica, a onda je neko povikao – Holideje, prekini paljbu. Ovo je Kernov posao, on je ovo hteo, a ne mi. Svega nam je dosta pa se zato moj brat i ja povlačimo. Što se nas tiče, idi gde te je volje, a mi ćemo svojim putem. U redu?

– U redu, mister – odvratio je kratko, a onda sačekao osluškujući topot dva konja koji su se spuštala niz put. Još dok je stajao i posmatrao povlačenje pobeđenih, začuo je jasan topot koji se približavao sa druge strane. Posle nekoliko trenutaka se iskreno iznenadio kada je pred sobom ugledao Beti Metison. Mlada žena se u galopu sjurila niz padinu i pre nego što je konj stao, skočila je iz sedla. U očima su joj blistale suze.

– Holideje, oh, Holideje! – povikala je gušeći se.

– Vratili ste se? – upitao je, ali je to pitanje bilo obična konstatacija.

– Da, morala sam. Nisam mogla da izdržim neizvesnost.

– Videli ste?

– Da. Bilo je strašno, ali ne toliko kao prošli put. Da li čovek uopšte može da se navikne na to?

Holidej odmahnu glavom.

– Ne, ali to nije najvažnije. Nego, sada bi mogli da se vratimo.

– Da se vratimo? Gde?

– U Sejdž Krik. Da, baš tamo – dodao je videvši njen začuđeni pogled. – Nemate se više čega bojati. Kern je

mrtav, a njegova banda je rasturena. I niko ne mora da zna šta se ovde desilo. Možemo jednostavno navući zavesu i zamisliti da je poslednji čin drame završen.

Ona je još uvek ćutala i Holidej shvati da mora da je ohrabri.

– Grad je oslobođen more i neko treba da ga pokrene iz mrtvila. I vi ćete tome doprineti baveći se svojim rančem.

– Naravno – odvratila je mlada žena tiho.

– Onda ćemo krenuti – rekao je Holidej i uhvatio je za ruku.

* * *

Stigli su u Sejdž Krik koji je sada izgledao, drugačije, nekako življe i slobodnije. Uzela je istu sobu u pansionu, a kada je Holidej uveče došao da vidi kako se smestila, porazgovarali su o svemu. On je pokušao da je uteši i ulije joj hrabrost za budućnost. Kada ju je zagrlio i uzeo u naručje predala mu se sa strašću, ne razmišljajući više o budućnosti. Shvatila je kakav je i bila sigurna da će otići. No, to joj u tom trenutku nije

bilo važno jer je bila srećna, srećnija nego što se ikada mogla nadati.

Sutradan je napustila sobu veoma rano, dok su zlatni sunčevi zraci tek stidljivo provirivali u sobu. Bila je mirna, blistavog izraza lica i neopisivo srećna. Dok je jahala prema ranču razmišljala je o svemu što se dogodilo i shvatila je da je Holidej bio u pravu kada je tvrdio da u svetu postoji ravnoteža između dobra i zla. I stvarno, ako su poslednji meseci, a naročito dani za nju bili pakao, onda joj je ova noć donela zasluženi raj.

Setno se nasmešila zamišljajući Doka kako napušta grad i odlazi, ali u pravcu suprotnom od njenog ranča. Jedna krupna suza skotrljala joj se niz obraz ali ju je brzo obrisala. Bio je to neobičan čovek, jedini koji joj je pomogao ne očekujući za to nikakvu nagradu. I tu je bio dosledan sebi: nije grabio život, već je čekao da mu on sam donese plodove.

– I ja ću te poslušati, Dok. I voleću te... zauvek – šapnula je.

Beti Metison je jače mamuznula konja i pošla svojim životnim putem.

KRAJ

MARKETPRINT

300
dinara

Poštarina uključena u cenu!

300
dinara

Detaljnije informacije:

telefon: 021 443 400

telefaks: 021 6331 067

mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad
Đorđa Zličića 34

ISSN 0353-0000

9 770353 000002

00431

